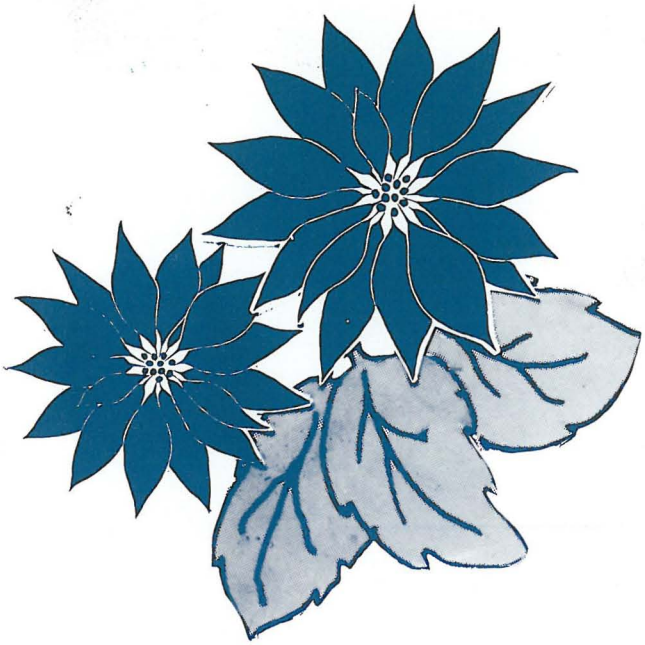
Midnattsropet

Julen 1980

Maranata • Du vår Herre kom!

Nr 13 - 14 1980 • Årg 20 • Pris 6:50

Vi önskar alla
våra läsare

en God Jul och ett Gott Nytt År!

Vi tackar också alla dem som under det gångna året gjort det möjligt att få fram denna tidning.

Midnattsropets
red. och exp.

Natt skall icke förbliva

Dock, natt skall icke förbliva, där nu ångest råder. I den förgågna tiden har han låtit Sebulons och Naftalis land vara ringa aktat, men i framtiden skall han låta det komma till ära, trakten utmed Havsvägen, landet på andra sidan Jordan, hedningarnas område.

Det folk, som vandrar i mörkret, skall se ett stort ljus;
ja, över dem som bo i dödsskuggans land skall ett ljus skina klart.
Du skall göra folket talrikt, du skall göra dess glädje stor;
inför dig skola de glädja sig, såsom man glädes under skördetiden, såsom man fröjdar sig, när man utskiftar byte.

Ty du skall bryta sönder deras bördors ok och deras skuldrors gissel och deras plågares stav liksom i Midjans tid.
Och skon, som krigaren bar i stridslarmet, och manteln, som sölades i blod, allt sådant skall brännas upp och förtäras av eld.

Ty ett barn varder oss fött, en son bliver oss given, och på hans skuldror skall herradömet vila;
och hans namn skall vara:
Underbar i råd,
Väldig Gud,
Evig Fader,
Fridsfurste.

Så skall herradömet varda stort och friden utan ände över Davids tron och över hans rike;
så skall det befästas och stödjas med rätt och rättfärdighet från nu och till evig tid.
Herren Sebaots nitälskan skall göra detta.

Jesaja

GE GUD CHANSEN!

Det finns något i världen och synden som gör att allt vackert, ädelt och rent bryts ner och förstörs. Först är det ju tidens tand som obarmhärtigt förtär ungdomlig skönhet och kraft. Och så de onda begärelserna som fördärvar sinne, kropp och personlighet. Girighet. Sinnlighet. Maktbegär och ärelystnad. Vi har alla erfarenhet av hur dessa drifter inspirerar människan till allt mer avancerad ondska, från att vända ryggen till den behövande, till att konstruera de mest fruktansvärda vapen som kan förinta hela jorden. Och många människor tar till kemiska preparat för att döva ångesten som plågar dem i vår alltmer förvända och onaturliga tillvaro. Så är det i denna världen. Synden härskar, och dödens makt är ett faktum.

Men så läser vi: ''Men när detta förgängliga har iklätt sig oförgänglighet och detta dödliga har iklätt sig odödlighet, då skall det ord fullbordas, som står skrivet: 'Döden är uppslukad och seger vunnen.' Du död, var är din seger? Du död, var är din udd? Dödens udd är synden, och syndens makt kommer av lagen. Men Gud vare tack, som giver oss segern genom vår Herre Jesus Kristus!'' (1 Kor 15:54-57).

I Kristus blev vi födda på nytt. I Kristus dog vi bort ifrån synden och fördes genom döden till en uppståndelse i nytt väseende, i liv. Vilken lovsång! Vilken härlighet! Vilken glädje! Vilket vittnesbörd! Vilken renhet och enkelhet!

Men så kom fördärvaren in på heligt område. Lovsången blev offer för musikpedagogers exploatering. Vittnesbördet analyserades och plockades sönder på ett teologiskt seminarium. Genom religiösa organisationers och kyrkors politik, genom girighet och maktbegär hos deras ledare, spolierades enkelheten, besudlades renheten och glädjen försvann. Så var då till slut situationen för den som så underbart föddes på nytt, värre, än innan han kom till tro.

Varför förtärs hängivenheten

Hur kan det gå så illa? Varför kan så många vittna om en tid då de var brinnande, hängivna, oskuldsfulla gudsdyrkare, som levde för Jesus. Men för det mesta handlar det då om en förfluten tid. Varför förtärs hängivenheten? Varför går oskulden förlorad? Vad beror det på att så många kristna människor är cyniska, håglösa och utan iver att söka Guds ansikte?

Text:
STINA
FRIDOLFSSON

Varför måste Paulus förmana sina bröder att vara brinnande i anden? Och att frambära sina kroppar till ett levande, heligt, Gud välbehagligt offer - *en andlig tempeltjänst?* (Rom 12).

Gud är ande, och den som tjänar honom, måste tjäna i ande och sanning. Satan arbetar intensivt med att materialisera allt andligt. När Gud kallade Mose, så bävade Mose och vågade inte gå in i sin kallelse helt och fullt. Han visste med sig själv att han var ofullkomlig och hade svårt att uttrycka sig. Han utbad sig sin broder Aron till att fungera som hans mun. Och så fick vi hela det levitiska prästadömet, som genom sin materialiserande funktion på många sätt blev ett hinder för Gud att uppenbara sin härlighet.

Och gång på gång upprepar sig historien. Gud kallar en människa, men denne börjar genast granska sina förutsättningar att tjäna Gud. Istället för att oförbehållsamt bära fram sin kropp till ett levande, Gud välbehagligt offer, börjar han putsa på köttet för att bättre kunna tjäna Gud. Så glömmer han, att en Guds tjänare skall tjäna i ande och sanning! Gud frågar inte efter vår utbildning och våra förutsättningar. Dem har han redan förkastat. Han söker människor som är villiga att hängivet tjäna honom, att vara brinnande i anden, att återspegla Guds härlighet i sitt liv.

När Jesus sade: Följ mig! till sina lärjungar, så bröt de omedelbart upp och följde honom, därför att de upplevde vilken makt och myndighet som fanns i Människosonen. De analyserade inte sina förutsättningar, och de frågade inte heller efter Jesu yttre uppenbarelse, där han enkelt traskade omkring som okänd oäkting. Bibeln relaterar situationerna där Jesus kallade dem. Det var de som sedan fick sådan betydelse för kristendomens utbredande i världen. Men Skriften nämner inte hur många som inte vågade följa Jesus när han kallade. Som först ville förbereda sig. Som kanske ville på ett bättre sätt tjäna Gud, ta hand om sina anhöriga och gå rabbinskola. Materialisera, synliggöra sin fromhet inför människorna.

Kärleken söker icke sitt

Kärleken är aldrig förnuftig och logisk. Och kärleken driver ut räddhåga och tanke på straff. Kärleken frågar inte efter något annat än att vara nära den som är föremål för hjärtats tillbedjan. Många har upplevt den första brinnande, hängivna kärleken till Jesus, men sedan lyssnat till hämmande, förlamande, dödande förnuftsskäl från fromma människor.

Kära broder och syster! Visst finns det många som är intelligentare, spirituellare, friskare och bättre än du och jag. Men när vi nu fått en så underbar kallelse från vår Frälsare och Herre att tjäna Honom, att ge vårt liv, att brinna för Honom, varför ska vi se oss omkring och söka materiella förutsättningar och egenskaper som Gud redan har förkastat?

Låt oss åter söka Guds ansikte, lämna bakom oss det som är dömt till död och tillspillogivet! Låt oss tjäna Herren i Ande och sanning! Låt oss ge Gud en chans att förhärliga sig genom våra liv! Så ska vi få uppleva under i vardagen; hur det som ingenting är blir använt till Guds rikes uppbyggande och Guds namns förhärligande. Gud ger inte sin ära åt någon människa, och han har valt att lägga skatten i lerkärl för att den översvinnliga kraften skall befinnas vara Guds. Låt oss alltså med frimodighet gå fram till nådens tron, för att vi må undfå barmhärtighet och finna nåd till hjälp i *rätt tid!*

Midnattsropet
Nr 13 - 14 • 1980

För-kunnaren till strids mot gudar

Detta drama skrevs till Arne Imsens 50-årsdag av Ernst Höglander. Dramat speglar förkunnarens kamp men kan också få stå som en programförklaring för tidningen.

GUDARNA:

Glöm inte, att det är mot gudar du strider
och det är först slutet som avgör vem nederlaget lider.
Vi är gamla, vi är unga, vi är starka och många
och våra år är evigheter långa.
Du borde förstå att det är mot gudar du strider
och segern är vår, efterhand vad det lider.
Vi tolererar inget hån eller förakt;
det enda vi tror på är blodig slakt.
Snart tar vi ut vår hämnd
och då brukar även den starkaste bli skrämd.
Därför; tag varning! —Vi inbjuder till fred.
Det är för oss en mycket gammal sed.
Då lovar vi trygghet, lugn och ro
och kanske även popularitet för Gamla Bro.
Så tänk efter nu, Imsen, hur gammal du är
att ungdomens krafter ej längre du bär.

□ □ □

Hör du inte att det är gudar som frågar?
Svara nu, om du vågar!
Hur länge tänker du stå oss emot?
Nu är det tid att göra bättring och bot.
Låt oss nu höra ditt svar,
och vad du i tankarna har!
Visa nu, att du är vis och klok
och förstår att modernt bruka din heliga bok.

FÖRKUNNAREN:

Ja, ni skall få ett svar—
kort och koncist som jag har.
Min lust är att slipa min värja
att bråka och slåss och härja
mot alla gudar i tid och otid.
Tills sista droppen av blod jag har
vill jag på fältet stå kvar,
om så ensam jag måste strida
mot både kyrka stat och Sida.
Ni kan locka med vad ni vill;
på klippan där står jag trygg och still.
Sätt hela världen i brand med all dess prakt;
det enda jag älskar är gudars slakt.
Ni kommer att förlora edra troner
—min tillhör andra eoner
då jag med Kristus skall regera.
Så fortsätt ni med att divillera.
Att ni har kyrka och stat i er tjänst
har inte min inställning vänt.
Så kom an ni andar, demoner och gudar,
förklädda i allsköns skrudar
till präster och änglar och gastar!
Ni har ju själva sagt att det hastar.
Om än min penna skall doppas i blod
så skall jag försvara evangelii ord.

Ja, nog vet vi att du har ord.
Stora och tunga skall de falla till jord.
Om du får känna på Oden och Frej och Tor
då kanske inte din tro är så stor.
Med dem och oss andra går inte att leka
Nej, gudar bör man vara vän med och smeka.
När Tor drar fram med sina vagnar;
den som får känna hans hammare och vigg
brukar inte längre vara så modig och pigg
Det finns inga gudar som dör ut,
gudars andar är alltid som förut.
Så tag inte alltför stora ord på din tunga.
De kommer att träffas av ordens slunga.
Ja, nu får det vara nog; —Låt bli,
annars faller vi i raseri!
Nu får det vara slut på strid,
ta ditt förnuft till fånga och sök frid!
Annars skall vi ta till andra snaror
och lura dig med andra faror!
Och skulle du än övervinna vikingarnas gudar
så kan vi komma i andra skrudar.
Slut fred och ingå allians!
Först då kan du ha en chans
att med beröm och ära överleva
och slippa att i ovissheten treva.

Ha, ha! Marana-ta. Ha, ha!
Det där har ljudit i tusende år
och de som trott det är bara dumma får.
Du ser ju själv hur tiden går dig förbi
och snärjes i våra snaror. —Är du fri?
Om du inte hörsammar vårt budskap
så slutar det hela med dårskap.
Du kommer att stå ensam, övergiven och allen
som fordom lik gallilén.
Så tag nu ditt förnuft till fånga
och kasta av dig tvångströjan den trånga.
Se på, hur många andra har gjort
och de har lyckats att bli något stort!
Acceptera nu vårt förslag
så du inte ligger där pladask en dag!
Nu snackar vi inte mera.
Välj nu, annars skall vi moblisera
tusen och åter tusen kämpar!
De vet vad som bäst sig lämpar
och förstår att trotsa ditt stolta mod
med snack om kärlek och kraft att vara god.
Ah, ah! Att man skall behöva truga!
Förstår du inte att vi är de sluga?
Nu har du din sista chans att svara,
sen får det, sannerligen vara.

Nej, nu får ni sannerligen sluta att larva;
hålla på och snacka en massa strunt och garva!
Jag har inte tid med gudars orena smörja
eller över edra nederlag sörja.
Jag vet att ni besegrade är
och denna segervisshet mig bär.
Mot mitt svärd, mitt spjut och min lans
har ni inte en enda chans.
Och börjar jag prisa Jesu blod
då flyr ni! — Ser ni, det var det jag förstod!
På påskdagsmorgonens triumferande stund
hela dödsriket skakades i grund.
Nog känner ni väl till edra nederlag
och hur ni förlorat slag efter slag?
Prata om fred, allians och ekumenik,
det har alltid varit er taktik.
Men om jag än lever uti hundrade år
på den vägen ni mig aldrig får.
Nej, nu drar jag svärdet ur min skida.
Och nu —kom alla gudar för att strida!
Det hastar, Han kommer på skyar;
jag hör rasslet av lampor från alla städer och byar.
Kristus lever! —Jag skall evigt leva!

Nej, nu känner jag sannerligen att jag blir heligt vred
och förnimmer i andevärlden ett skred.
Utan att med era förklädda oss allierat
har jag redan mina härar mobliserat.
Inte bara Stockholm, Örebro och Malmö
skall vi få se andefurstar som dö.
Nej, i Grekland, Tunis'en
Dominikanska Republiken
och Brasil
skall vi skjuta vår segerpil.
Jag känner njutning, när jag er nonchalerar.
Kasta er ner på golvet, jag rekommenderar!
Se, hur fega ni stackare är!
Ja, feghet är faktiskt det enda som er klär.
Försvinn härifrån era stackare,
era usla belackare!
Kristus lever! Segern är vår!
och mot nya segrar vi går!

Av
Ernst Höglander

GUD SATTE FIENDSKAP

Då fallet ägt rum och människan uppvaktats av Guds ärkefiende Lucifer, som är satan, var det med mycket avancerade avsikter satan gick fram. Framförallt ville han ha sin auktoritet, sin maktsfär och sitt välde förevigat med människan såsom sitt speciella redskap. Han ville få sitt välde, som kallas världen och egentligen hör tiden till men som går mot sin upplösning, förevigat i en evig rivalitet och strid med Gud.

Nu lyckades inte satan, men då fallet var ett faktum, då han hade flirtat till sig människans uppmärksamhet och genom sin kurtis förtrollat henne, hörde människan de ljuva tonerna från de väldiga utfästelser ormen gjorde i paradiset. Han sade: "Gud vet att om ni äter av det här trädet, då skall ni bli lika Gud", dvs "då skall ni få lika mycket kunskap som Gud".

Guds avsikt var inte i första hand att förmedla kunskap till människan, utan liv. Därför lägger vi märke till att det rakt igenom hela historien varit en märklig kontrovers mellan det vi skulle kunna kalla för livet och kunskapen. Människan har sökt kunskap men oftast förlorat eller försummat livet. Hon har sökt kunskap många gånger med avsikt att förbättra och underlätta livet men hon har aldrig förmått söka sig till själva livets källa. Därför har kunskapen kommit att bli ett element eller ett instrument i strid mot livet. Eller ännu hellre: kunskapen har stått som en antipol till Gud själv.

Fiendskapen var skyddsmuren

Så var det inte från begynnelsen. Människans situation idag är ett resultat av fallet. Då människan genom att äta av kunskapens träd förvärvat sig möjligheten att skaffa sig sina utomordentliga kunskaper, var det nödvändigt för Gud att skapa skyddsmurar. Gud sade om människan att hädanefter skulle icke något bli henne omöjligt. Ifrån det ögonblicket blev människan farlig både för sig själv och sin omgivning. Det manifesterades klart och tydligt redan i den andra generationen, då Kain mördade sin bror och startade tillverkning av redskap av olika material. Gud måste sätta upp en skyddsmur mellan ormens säd och kvinnans säd.

Vi läser i 1 Mos. 3:15:

"Jag skall sätta fiendskap mellan dig och kvinnan och mellan din säd och hennes säd."

Fiendskapen var skyddsmuren, som upprättades för att destruktionen av människan inte skulle kunna fortgå under sken av vänskap eller gemenskap. Satan sökte kontakt med människan för att få gemenskap och ett sådant redskap som han behövde.

Samma sak upprepades då Jesus kom in i historien. Han utsattes för samma metodiska bearbetning som Adam utsattes för. Hans frestelser kunde sammanföras i tre kategorier. Det var "ögonens begärelse", köttets begärelse", och "högfärd över detta livets goda". De beskriver den mentalitet som förkroppsligas i världen.

Tre grunddrifter finns alltså i människans väsen. "Ögonens begärelse" är habegäret, som går ut på att ha, förvärva och erövra. "Köttets begärelse" är lusten, alltifrån erotiken till andra lustmoment. De representerar den mentalitet som sorterar ut kampmomentet men slår vakt om lustmomentet. Det är en mentalitet som reducerar människan till att bli en slags sockertopp istället för att vara ett salt. Den mentaliteten betonar ständigt lustmomentet i kulturen, religionen och politiken.

Bröd och skådespel

Sammanfattningsvis skulle man kunna säga att hela mänsklighetens rop under århundradena varit efter bröd och skådespel. Den som har kunnat ge bröd och skådespel har givetvis blivit människornas makthavare. Historien har gång på gång avslöjat mänsklighetens framstående ledare som besynnerliga galningar. Det gäller inom alla områden.

Till och med då man kommer in på den kristna verksamhetens område, förefaller det som om själva underhållningen skulle vara det väsentligaste. Man tycks mera sysselsätta sig med något som liknar fritids- och hobbyverksamhet. Det som styr inriktningen är ändå strängt taget ingenting annat än lusten.

Begäret att få så mycket som möjligt kommer ständigt i dagen. Kan man inte få vad man begär med rättfärdiga medel, så tillgriper man orättfärdiga. Man drar sig inte ens för att använda våld. Alla människor som är rika, är på ett eller annat sätt infekterade av denna orättfärdighet. Rikedomen som skulle användas i rättfärdighetens tjänst, har istället fått främja egoism, profit och förtryck.

Makt genom kunskap

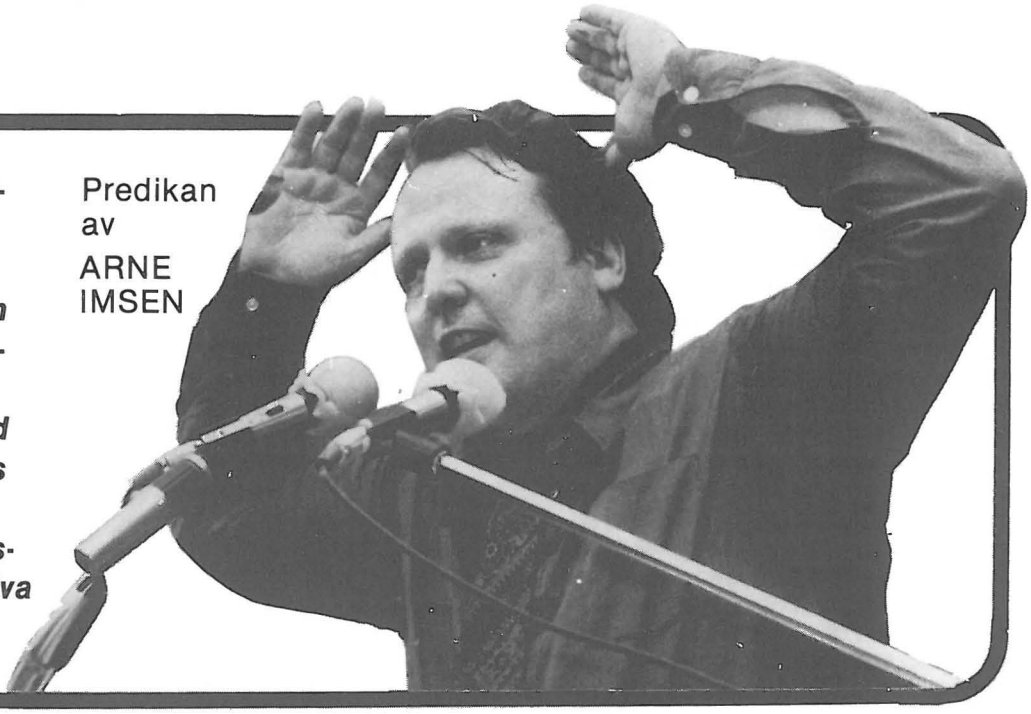
Den vidrigaste driften av alla är dock "högfärd över detta livets goda", som är maktbegäret. Den människa som förvärvat sig kunskaper, har distanserat andra människor och skapat en klyfta till sin omgivning. Genom sin kunskap har hon skaffat sig makt.

Andra kan skaffa sig makt genom andra yttre medel t ex genom att förvärva sig ett hus. Man köper ett hus och försöker få det, om möjligt, snyggare, bättre, större, modernare och lyxigare än grannens. Man vill ha det bästa huset, den bästa bilen och de snyggaste kläderna för att kunna briljera, imponera och dupera. Så fåfänglig är människan.

Så skaffar människan sig saker och ting, lägger under sig rikedomens medel och får därigenom rikedomens makt. Så blir hon oberoende av medmänniskorna och markerar därefter sitt oberoende genom förakt eller förtryck. Hon skaffar sig förmåner och fördelar på bekostnad av andra och hon kommer på det viset in i en fullständigt

Med människan som redskap sökte satan få sitt välde förevigat i en evig strid mot Gud. Det var en avancerad plan satan hade, då han uppvaktade människan. Då satte Gud fiendskap mellan ormens säd och kvinnans säd. Fiendskapen blev skyddsmuren emot de destruktiva krafterna.

Predikan av ARNE IMSEN

främmande värld under inflytande av rikedomens fåfängliga och färdärvliga välde.

Nu säger skriften att allt som är i världen är ”ögonens begärelse”, ”köttets begärelse” och ”högfärd över detta livets goda.” När dessa tre ting har förkroppsligats i ett samhälle, spelar det ingen roll vilket slags samhälle det är; socialdemokratiskt, liberalt, konservativt eller något annat! Alla politiska system kan användas för att bygga upp, jag skulle vilja kalla det, ett politiskt paradis för en elit, en grupp utvalda.

Fy för ekumeniken!

Men låt oss lämna det! Vad gjorde då Gud? För att dessa nedbrytande krafter inte hejdlöst skulle bryta igenom och på kort tid förstöra hela skapelsen, så satte Gud fiendskap.

Ekumeniken är genomfalsk. Ekumenik är nämligen denna tidsålders sätt att förena, där Gud satt gränser. Satan vill skapa gemenskap, där Gud satt fiendskapen som skyddsmur mellan ormens säd och kvinnans säd.

Halleluja för fiendskapen! Och fy för ekumeniken! Något vidrigare än ekumenik finns inte!

Ekumeniken är genomfalsk antingen den är politiskt, ekonomiskt, socialt eller religiöst motiverad. Ekumenik är nämligen denna tidsålders sätt att förena, där Gud satt gränser. Satan vill skapa gemenskap, där Gud satt fiendskapen som skyddsmur mellan ormens säd och kvinnans säd.

Då Jesus trädde in i historien utbrast han i några ord som vi har svårt att förstå, därför att vi har inte sett det egentliga sammanhanget. Orden uttalades inte för att väcka uppmärksamhet. Jesus analyserade och diagnostiserade i stället och satte de rätta namnen på de rätta tingen. Det Jesu samtid kallade för gudsfruktan och kultur, kallade Jesus för styggelser och avguderi. Han gick så långt att han till ledarna för nationen sade: ”I huggormars avföda”.

Jesus kränkte dem i all deras värdighet och avslöjade vilka de var. Det var inte kvinnans säd, utan ormens. I sin politik, i sin kultur, i sina ambitioner, i sina strävanden, i sitt arbete och i sin religion utgjorde de ingenting annat än ormens säd.

Det var inte underligt att Jesus inte fick någon taburett i någon rådsförsamling då han trädde fram, men så hade också Skriften sagt enligt psalm 1: ”Säll är den man som icke vandrar i ogudaktigas råd och icke träder in på syndares väg, ej heller sitter där bespottare sitta.”

Där bespottarna och gycklarna sitter, där har vi huggormars avföda, som hugger och dödar med det gift, när de krälar sig fram. De går nämligen inte, utan krälar sig fram. Med smygande rörelser paralyserar de hela folket.

Församlingen — ett fridlyst område

Det finns dock ett fridlyst område, där dessa onda makter inte bara är reducerade utan utestängda och det är i Kristi församling. Församlingen är ingen allmänning, dit man stormar in med sitt opånyttfödda hjärta och hårda sinne. Församlingen är den heliga plats, där man tar av sig de skor som man trampat med på egenrättfärdighetens och självviskhetens stigar.

Då Jesus trädde in i världen, trädde han in i en pervers kultur. Det var inte bara tron som fattades, utan också moralen. Man kan tala om både omoral och amoralitet. Tron och moralen saknades men givetvis först och främst kärleken. Det var relationsproblem eller brutna relationer, först och främst till Gud. Därför talade Gud om ogudaktighet.

Relationerna var också störda mellan människorna. Normala och naturliga relationer hade ersatts av rent perversa. Därför talade Jesus samtidigt om orättfärdighet.

Då Jesus började sin förkunnelse, var det med Bergspredikan, som inleddes med saligprisningarna. Han sade: ”Saliga äro de fattiga i anden”.

Jesus skärpte lagen

I Bergspredikan möter vi de tio budorden i positiva termer på nytestamentlig mark. Jesus kom inte för att upphäva lagen, men för att fullborda den. Han kom inte för att reducera kraven, utan för att skärpa dem. Han skärpte dem väsentligt. Man skulle kunna säga att där Gud i Gamla Testamentet sade ”sannerligen”, så sade Jesus i Nya testamentet ”sannerligen, sannerligen säger jag eder”. Där Gud har understrukit det han sagt en gång, satte Jesus dubbla streck och skärpte kraven. Han uttalade, skulle vi kunna säga, en hel serie omöjligheter. Det var verkligen ett märkligt budskap att träda in i tiden med, då han för sina lärjungar, som hade lämnat allt, först ställde upp en serie orimligheter på vägen.

Vad betydde då det? Det handlade om att budorden var brutna. Budorden som fanns i Gamla Testamentet, var skrivna på stentavlor. Nu kom Jesus, inte för att sud-

forts. sid. 30

Strävsamma evangelistår

Signe Imsen

berättar från pingstväckelsens pionjärtid

Arne Imsen intervjuade. Maj-Christine Ögren skrev.

Signe Imsen är ett verkligt bevis på att den som förtröstar på Gud aldrig kommer på skam. Signe Imsen, 79 år, är Arne Imsens mor och för övrigt mor till inte mindre än åtta barn. I en intervju som sänts i radio Maranata, gav hon lyssnarna en intressant inblick i sitt innehållsrika liv och vi vill gärna förmedla detta till MR:s läsare. Intervjun gjordes under bibelskolan i Stockholm, där Signe förstås var med, och inte bara som åhörare. Hon medverkade själv med friska vittnesbörd.

Signe Imsen växte upp i Värmland, men kom i tjugoårsåldern till storstaden Göteborg där hon fick plats som hemhjälp hos en troende familj. Det var också genom den familjen Signe fick uppleva frälsning. De tog henne med till ett möte i missionskyrkan där den kände Albert Lunde från Norge predikade. Hon kom i syndanöd och bad om förbön och fick uppleva frälsning. Sedermera blev hon andedöpt genom T B Barratt (till saken hör att de här båda herrarna var teologiska motståndare).

På den tiden var det ganska populärt för unga flickor att resa till Norge och Signe reste också till Norge där hon hade en del olika tjänster i hushåll och inom sjukvården. Hon tjänstgjorde också en tid på ett pojkhem och där träffade hon sin blivande man, Georg. Han var ofrälst och Signe kunde inte för ett ögonblick tro att de två skulle bli man och hustru. Georg hade mist sin far och mor och Signe kände medlidande med honom. Hon hjälpte honom med tvätt och lite praktiska göromål. Så småningom fick hon nöd för hans själ och började be till Gud att han skulle bli frälst.

En kväll följde han med på ett möte i Betlehemskyrkan i Oslo. Där blev han så träffad av predikan att han trodde att Signe hade varit och talat med predikanten om hans situation före mötet. Men han reagerade inte med upproriskhet och hat utan följde Guds kallelse när den nådde hans hjärta. Där hos Frälsningsarmén i Oslo gick Signe och Georg tillsammans fram till botbänken. Georg fick uppleva hur hans liv blev fullständigt förvandlat. På förmiddagen hade han varit ute i svängen och dansat, men nu fick han uppleva en ny slags glädje, och blev fri från både cigaretter och sprit. På hemmet där han bodde trodde hans kamrater att han ”drabbats” av något tillfälligt, men när han vid sängdags böjde knä inför deras ögon för att bedja förstod de att det var allvar. Så började Signe och Georg en gemensam vandring med deras nya Herre — Jesus Kristus.

Kom på pingstmöte

Men Georg och Signe stannade inte kvar i Frälsningsarmén. Av ren nyfikenhet besökte de Filadelfia. Signe greps genast av den intensiva atmosfären, men Georg reagerade åt motsatt håll. Han blev så rädd att håret nästan reste sig på huvudet på honom. Bönebruset och den högljudda lovsången skrämde honom. Men Signe gav sig inte. Hon ville gå till Filadelfia fler gånger, och fick Georg med sig. Men ibland gick de också till Betlehemskyrkan.

Så småningom blev dock besöken på Filadelfia tätare och tätare. Georg fick också klarhet över dopfrågan. Signe och en vännina till henne gick inför Guds ansikte och bad att Georg skulle få upp ögonen för detta viktiga trossteg. Det resulterade i att Georg blev förvirrad och tillbringade en hel natt i bön till Gud och sökte efter svaret på dopfrågan i Guds ord. Han sa helt enkelt till Gud: ”Nu måste du visa mig vägen; jag ger mig icke förrän jag får veta vägen i Guds ord.” Gud visade honom vägen och de döptes båda två.

Sedan började en tid av tjänande i den församling de tillhörde, där de bl a fick lyssna till gedigen bibelundervisning av T B Barratt. Man hade något som kallades blad- och traktatmissionen och där såg Georg och Signe sin verkliga uppgift. Man delade ut traktater och besökte människor på sjukhus och i fängelser.

Nu hade de gått dopets underbara väg, men eftersom frågan om andedopet också ständigt aktualiserades i församlingens förkunnelse längtade man efter att bli döpt i anden. Signe var den första av dem som fick göra den erfarenheten under ett bönemöte. Georg blev nästan avundsjuk och kämpade många timmar i bön för att få uppleva andedopet. Det dröjde några veckor, men så på ett av mötena i Oslo hände det — han fick prisa Gud i nya tungor. Och eftersom bussen hade gått var han tvungen att gå hem till Adelsjö där de bodde. Han talade i tungor och prisade Gud hela vägen. Efter honom gick en avfälling och blev i sin tur så gripen att han lämnade sitt liv åt Gud.

Tjänst i församlingen

Georg och Signe gifte sig i Filadelfiaförsamlingen. Georg gick som snickarlärling. Men tiderna var dåliga och flera blev uppsagda däribland Georg. Han tog det dock som Guds ledning för att på ett mera effektivt sätt kunna arbeta i församlingen. Man hyrde ett rum där man arrangerade söndagsskola, barnmöten och olika slags sång- och musikmöten. Och det blev ingen liten verksamhet. Inte mindre än fyrtio barn kom regelbundet till söndagsskolan. Så småningom fick paret egna barn, men det hindrade inte att mötena fortsatte som för-

Signe Imsen tillsammans med Christina Imsen, hustru till sonsonen Per-Arne och en av deras döttrar.

ut. Gud gav kraft och inspiration.

Så småningom flyttade de ifrån Oslo till Hadland. En pingstpredikant som kallades till Sverige som församlingsföreståndare hade hus och jordbruk där. Paret Imsen flyttade in och fick sköta gården. Så småningom fick Georg en snickeriverkstad i Oslo och var ofta borta under veckorna.

Ingen ska dock tro att verksamheten upphörde för det. Trots en stor barnaskara tog Signe ofta sångboken, lutan, "Korsets seier" och gick på hembesök. Det var ibland lång väg att gå, men det hindrade inte. I huset fanns ingen centralvärme, vattnet fick bäras långa vägar, korna, grisen och hönorna skulle skötas och sen en stor familj — men Gud gav kraft. Och inte nog med det. På söndagarna förvandlades sovrummet till söndagsskola för ortens barn.

Radio och telefon var det inte tal om på den tiden. Ensam med en stor barnaskara fick Signe använda en helt annan metod än ringa till läkare om t ex något av barnen blev sjuka. Man bad helt enkelt till Gud. Och man fick också vara med om många helbrägdagörelseunder. Signe blev bl a helbrägdagjord från en blindtarmsinflammation.

Man hann med så mycket

Man kan undra hur Signe hann med allt. Idag har människorna så mycken fritid, få barn och stor komfort. Och de hinner inte tillnärmelsevis så mycket som det Signe gjorde under mycket ogynnsammare förhållanden. Signe menar att det var inte så mycket stress på den tiden. Och man var förnöjd med mindre. Veden skulle sågas, vatten skulle hämtas, om sommaren tvättade man i bäcken och om vintern fick vattnet bäras flera hundra meter för då blev det naturligtvis för kallt för att kunna tvätta ute. Men fastän Signe hade så mycket att stå i och fastän hon ofta fick fungera som mamma och pappa så var hon lycklig ändå. Barnen växte upp och dem fick hon god hjälp utav.

Men tiden på Hadland gick mot sitt slut. Familjen blev större och bostadsfrågan blev akut. Pengar fattades. Signe tyckte dock Gud talade till henne att de skulle få ett hem på ett ställe kallat Höybråten där man bott tidigare. "Vi skulle trivas och få det gott", tyckte Signe Guds Ande talade till henne. Men hon vågade inte säga det till någon; hon var rädd att det var fel ande hon hade fått. I november fick hon denna hälsning från Gud, men inte förrän i januari talade hon om det för sin man. "Det måste prövas om det är ifrån Gud", sa han. Och det höll provet.

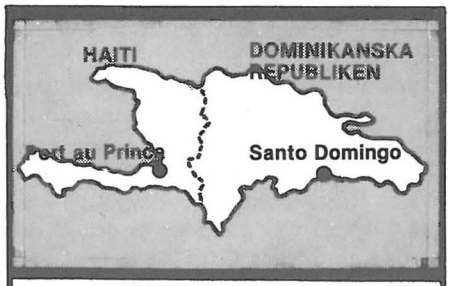
Flyttade i tro

Signe stegade helt sonika till egendomsmäklaren i Oslo och bad att få se vilka hus som fanns till salu. Och där fanns huset! Men 17.000 kr, som det kostade, var en stor summa pengar på den tiden, särskilt om man inga pengar hade. Jag låste in mig på ett rum och kämpade i bön. Sedan gick jag upp till honom som ägde huset; han var förresten frälst. Två tusen kronor ville han ha med detsamma. "Men du som är en broder kan väl gå ner till tusen kronor för en fattig evangelists skull med en stor barnaflock", sade jag till honom, berättar Signe. Och så blev det.

Så var man plötsligt husägare. Men tiderna var knappa och värre skulle det bli. Krigsåren kom med fattigdom och andra svårigheter. Georg var evangelist i Filadelfia, Oslo, och Signe gjorde sin gudstjänst i hushåll och barnaskötsel. Och fastän det blev ganska krisartat under krigsåren så behövde man aldrig svälta eller sakna kläder. På Stovner, där man nu bodde, fanns ett kapell som far, Georg Imsen, hade byggt. Och där på Betel skedde mycket under dessa år. Väckelsen var mäktig och många, många kom till tro på Gud. Väckelsen var så djupgående att man talade om en sanering av hela samhället. Och det erkännandet kom från myndigheterna! Under den första väckelseperioden höll man till i en liten stuga. Men när väckelsen bara fortsatte så tvingades man bygga Betelkapellet. Och det är ju ett verkligt tacksägelseämne.

När krigsåren var slut flyttade man till Sverige, och sedan gick tiden ganska snabbt. I maj år 1973 fick Georg Imsen flytta hem till Herren och det innebar en sorgens och smärtans tid för Signe. Men trots allt har Signe bevarat sitt hjärta och sinne ungt och friskt. Och hon poängterar flera gånger att det endast är beroende på Guds underbara kraft. Fortfarande deltar hon aktivt i möten och engagerar hela sitt hjärta för grannars och vänners frälsning. De gånger hon tar gitarren och sjunger är det med intensitet och en ungdomlig iver.

forts. sid. 21

DOMINIKANSKA REP.

Yta: 48.450 km² (stort som Jämtlands län)

Tid: svensk tid minus 6 tim

Medeltemp: 27° (juli-aug), 24° (feb)

Invånarantal: 5,6 milj

Viktigaste folkgrupper: 73% mulatter, 16% vita, 11% negrer (ursprungsbefolkningen, indianerna, utrotad)

Statsskick: republik

Stats- och regeringschef: Antonio Guzmán (sedan 1978)

Huvudstad: Santo Domingo, 1,1 milj inv. (Amerikas äldsta stad)

Språk: spanska

Religion: 95% romersk-katoliker, resten i huvudsak protestanter

Analfabetism: 32%

Sysselsättning: 73% jordbruk, 19% servicenäringar, 8% industri

Arbetslöshet: 20%

Valuta: 1 Peso = 100 centavos = 1 US dollar

Exportvaror: råsocker, kaffe, kakao, nickel, guld, silver, bauxit, tobak

Största tidning: Listin Diario (upplaga 55.000 ex.)

Radio/TV: ca 100 privata radiostationer. En statlig och 4 privata TV-stationer.

Vara svensk här smäller mycket högt

Färsk rapport från Stina Fridolfsson, Santo Domingo

□Efter snart två månaders vistelse i Dominikanska Republiken börjar det verkligen bli dags att försöka göra ett litet reportage för Midnattsropets läsare. Här har jag nu hunnit lära mig en del spanska, och har gjort vissa erfarenheter: socialt, kulturellt och andligt. Naturligtvis är det fortfarande väldigt svårt att förmedla något som kan vara fakta när det gäller beskrivning av förhållandena här i landet, men med läsarnas överseende vill jag förmedla de subjektiva erfarenheter jag som välfärdssvensk gjort i landet.

Ännu har jag inte besökt någon annan plats än Santo Domingo. Jag läser spanska på ett institut en timme varje dag, och så köper jag tidningen och sätter mig på en av de talrika trottoarserveringarna med en läskedryck och jobbar mig igenom reportagen om kriget i Mellanöstern.

Ännu klarar jag inte av att höra nyheterna på radio. Här finns en massa radiosändare som drivs mycket kommersiellt. Musik varvat med reklam. Och så anslås några minuter då och då till nyhetsuppläsning. Och då gäller det att hänga med, för man läser telegrammen fortare än Bengt Bedrup refererar hockey i Sverige. Man måste läsa fort för att hinna få med så mycket nyheter som möjligt innan nästa reklamsnutt ska in för att radiostationen ska kunna drivas lönande! Därför är jag piskad att med hjälp av mitt lilla lexikon kämpa mig igenom tidningsartiklarna för att få veta vad som sker i stora världen!

Dominikanska Republiken är ena hälften av ön Hispaniola bland Västindiska öarna. Andra hälften är Haiti. I Haiti talas franska, och det är ett land som är rätt mycket fattigare än Dominikanska Republiken. Många haitier kommer till Santo Domingo för att söka arbete. Det ses inte med blida ögon av dominikanerna, som tydligen upplever haitierna som några slags tattare. De snuvar de dyrbara jobben från arbetslösa dominikaner, och beskylls för att vara tjuvaktiga och allmänt otrevliga. Så är det. Känns tendenserna igen?

Som främling är jag väldigt fri och respektfullt behandlad. Att jag är svensk, smäller mycket högre än om jag vore amerikan. Nyligen skrev man stora artiklar i tidningarna om att Sverige donerat 16,5 miljoner kronor till hjälp i återuppbyggnadsarbetet i landet efter fjolårets förhärjande cykloner. Och det fanns foton av svenske ambassadören och president Guzman, där svenske ambassadören som representant

Antonio Benitez:
Hela världen behöver Jesus

Ulla Näsholm har talat med familjen Benitez

□Antonio Benitez har bott i Stockholm sedan en del år tillbaka. Han har nu rest till Dominikanska Republiken också han.

Det ser ut som om det skulle bli ett fäste i Västindien som Antonio sa i ett möte här i Stockholm:

—Gud har verkligen uppenbarat sig för mig vad han kommer att göra. Jag tror också att det blir flera som kommer att åka från församlingen här än som åkt dit nu.

Det var Antonios bön och längtan, och vi vet hur han tänkt på sitt hemland, hur han talat och bett för sitt land och folk. Genom Elsa, hans syster som var här i Stockholm något år, så knöts kontakterna djupare, och vi fick liksom känsla och närhet till människorna där. Stina har varit därnere nu i flera månader och nu är både Antonio och Sonja på väg för att göra en insats och hjälpa till i arbetet. Allt rycker oss närmare i ett snabbare tempo, verkar det.

Antonio är ju uppvuxen där, kan språket, är van vid förhållandena och kan därför göra en insats både i kontakterna och genom sin stora erfarenhet.

Familjen Benitez, Antonio med sin fru Birgitta och de fyra barnen, ser man ofta på mötena i församlingen, hur de delar gemenskapen, uppmuntrar syskonen. Det är alltid så roligt att träffa dem därför att de är så positiva och fyllda av tro och kärlek till Guds ord.

Redan 1966 kom Antonio till Sverige för första gången. De äldsta barnen välsignades i Maranataförsamlingen i Stockholm, berättar Birgitta.

—*Det* ville vi gärna ha, men konsekvenserna ville vi inte ta, berättar Birgitta.

—Det var så att vi var religiösa, men inte frälsta, förklarar Antonio.

Och då förstod jag. Det är en väldig skillnad, måste man medge. Och att bara vara religiös passar inte Antonio alls. När han tar sin tamburin och sjunger, rycker han hela församlingen med sig mer eller mindre motvilligt; de flesta smittas av hans glada och lite ovanliga, framför allt osvenska, sätt att tillbedja.

Här och var står försäljare på gatorna med iskalla drycker (Foto: Stina Fridolfsson).

för vårt land fick ta emot hedersbetygelser och ryggklappningar för den hjälp Sverige ställer upp med.

Cyklonen David i augusti ifjol var fruktansvärt förödande, och fortfarande ser man tydliga spår efter den. Stora träd bröts ner, hus i massor krossades, och många människoliv spilldes. Barnen kunde inte gå i skola under hela året; de började först nu i september, samma månad jag kom hit. Skolorna har nämligen använts som logement för alla som blev hemlösa i samband med cyklonen.

Att komma hit till Dominikanska Republiken från Sverige är en väldig omställning. Bara det förunderliga i att aldrig behöva frysa! Att här alltid är mer än tjugo grader varmt, även på natten! Man blir väldigt avslappad genom att aldrig behöva ta på sig ytterkläder.

Ekonomiskt verkar det vara väldigt fri företagsamhet här. Om jag förstår saken rätt, så är det bara att söka jobb, starta företag, eller sätta igång och sälja det man vill. Här läggs inte in ansökningar i tio kopior till olika institutioner för att få börja. Här finns också möjlighet att sända i radio och TV, trycka och sprida skrifter, ha möten i lokaler och i gathörn för alla som har ett budskap och resurser.

Jag har väntat mig att katolska kyrkan skulle prägla miljön och människorna här. Men åtminstone i Santo Domingo är människorna ungefär lika hedniska som statskyrkans medlemmar i Sverige. De katolska kyrkorna står ganska ointressanta och tomma. Människornas stora passioner är lotterier och baseball.

Man har det egentligen väldigt bra här. Visst är här ganska fattigt, men här behöver man inte kämpa för att hålla varmt i husen, och landet har mycket frukt och grönsaker, ägg och kyckling. Vad jag förstår, behöver människorna inte svälta, än om man har ont om pengar och bor enkelt. För övrigt: Också det enklaste hem har i allmänhet TV för att kunna bevaka den nyinledda säsongens turneringar i baseball!

Här finns många evangeliska församlingar, och de enskilda medlemmarna är ofta väldigt ivriga traktatspridare och vittnen ute i gatuvimlet. Vad jag förstår, så har de evangeliska kristna i Santo Domingo verkligen lyckats inpränta i människorna att man inte är frälst för att man är "döpt" som liten i en katolsk kyrka. Men man märker också samma fenomen som i Sverige. Eftersom evangelium får förkunnas relativt fritt, så vill inte folk lyssna. Att gå i kyrkan är inte lockande. Och vad jag förstått, så finns många som lämnat sig åt Gud, men sedan inte orkat traggla sig igenom doktrinerna som krävs för att man ska få döpas. Här, liksom i Sverige, saknas ofta naturlig frälsningsglädje i vardagslivet. Det är svårt för ungdomarna att komma in i en meningsfull tjänst för Gud. Och som vanligt är det kyrkorna som står i vägen.

Jag vet inte vilka sociala konsekvenser det skulle få att här starta något företag helt i kristen regi. Men jag tror att det verkligen behövs. Många människor går arbetslösa i Santo Domingo, och Guds verk behöver medel till radioprogram, tidningar och traktater.

För övrigt behövs ett andligt hem som är mer än en kyrka. För varje dag som går förstår jag alltmer vilket dyrbart arv vi har att förvalta, vi som lyssnat till maranatabudskapet och hittat en möjlighet att praktiskt förverkliga mönsterbilden i Apg.2. ■

—Jag hade upplevt en kris under sista tiden, men samtidigt förstod jag att jag måste gå igenom krisen på platsen och att jag inte kunde fly från den genom att resa bort.

—Så småningom kom jag till insikt och förstod vad Gud ville och då slutade jag mitt arbete som brevbärare på posten. Jag sa upp mitt arbete och beställde resan till Santo Domingo.

—Hela världen behöver Jesus, börjar Antonio sjunga och det är ju svaret på varför man åker så långt för att förkunna evangelium.

Birgitta berättar:

—Klimatet är tropiskt och ganska påfrestande. Folket är öppet och spontant och det är på sätt och vis lättare att leva därnere än i Sverige. Det är förstås ganska fattigt och folk lider nöd, men ingen lider av den andliga nöd på samma sätt som människor gör i det här landet.

—Den materiella standarden och bekvämligheten är ju inte på långa vägar sam-

forts. sid. 16

Huvudgatan i Santo Domingo heter Duarte. Här är den lugnare delen av gatan (Foto: Stina Fridolfsson).

Gemenskapen i församlingen betyder allt

Sonja Sandvik tillhör dem som allra längst och mest troget tjänat församlingen. Vi lärde känna henne under en bibelskola i Stockholm 1969. Sedan dess har hon skaffat sig rika erfarenheter av de mest skiftande uppgifter i församlingen. När hon nu åkt till Västindien är hon väl förberedd. Sonja berättar här om sin omvändelse, sitt arbete, sin kallelse och sin resa.

Text: Ulla Näsholm

När det drar ihop sig till fest eller annan större tilldragelse som kräver kunskap och organisationsförmåga, då tillkallas ofta Sonja Sandvik. Med några enkla handgrepp brukar hon få det att fungera, och hon lyckas på kort tid laga iordning en festmåltid och även sprida ordning och trivsel omkring sig.

Ibland, förresten ganska ofta, har hon ett eller flera barn med sig när hon kommer uppfarande med tåg för att göra en punktinsats på exempelvis Gamla Bro i Stockholm. Med en enastående känsla för barn har hon alltid tid att ta hand om och hinna, trots övrigt arbete att hjälpa mödrarna med barnen - en uppgift som hon tydligen gör gärna och med glädje.

När vi därför skall presentera Sonja i en intervju för våra läsare, är det ganska naturligt att första frågan handlar om en del av de sakerna.

Vad jag minns allra först av dig var ditt engagemang för barnen. Varför slutade du med det? Behövdes det inte längre efter Pilgrimsskolan eller...

Både ja och nej när det gäller Pilgrimsskolan. Förut samlade vi alla skolungdomarna till speciella veckor och hade kontakt med dem och också en tidning - Pilgrimen - som ungdomarna använde i evangelisationsarbetet i skolan. Då var det väldigt angeläget att samla barnen och skolungdomarna för att hjälpa dem med bibelundervisning och vägledning och att på olika sätt hålla kontakten med dem.

När då Pilgrimsskolan kom, fanns ju inte behovet på samma sätt att komma tillsammans och få hjälp och kraft att hålla stånd i skolan tex.

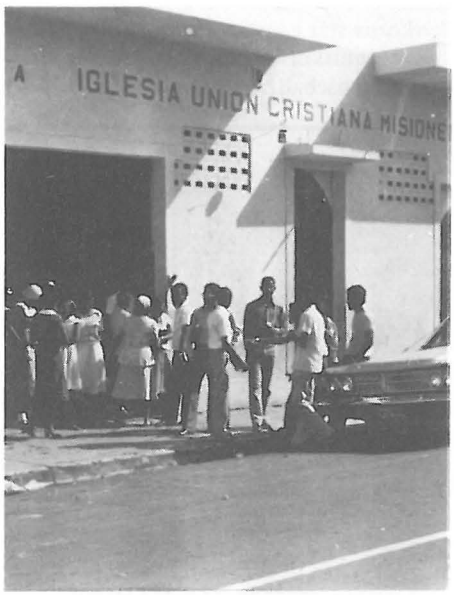
Men det är inte hela sanningen för mig. Efter åren tillsammans med ungdomarna som nu hunnit växa upp så kändes det på något sätt som jag varit med att fostra en skara barn som nu blivit vuxna, och så, ja, det blev liksom inte tid eller ork att börja om igen, tyckte jag.

Är det någon som rådfrågat dig i samband med hemundervisningen eller velat ha din erfarenhet till hjälp när det gällt skolarbetet i storfamiljen?

Nej, det är faktiskt inte någon som kommit med nån sån förfrågan. Det beror väl delvis på att jag haft andra uppgifter och syskonen kanske har dragit sig för att fråga för den sakens skull. Det är klart att det hade varit roligt att hjälpa till, åtminstone på lågstadiet, men det har som sagt aldrig varit aktuellt för mig här hemma, vilket jag nog tycker är lite tråkigt.

När jag var i Grekland hjälpte jag till med att undervisa Andreas, Ulla-Britt och Lasse Anderssons äldsta pojke. Men där var ju förhållandena lite annorlunda än här, ett kanske lugnare tempo och mera tid för själva storfamiljen.

Kanske en orsak till att jag slutade med arbetet bland barnen har att göra med att jag just då 1977, när Pilgrimsskolan började, åkte till Grekland för att hjälpa till i storfamiljen där.

De evangeliska församlingarna i Dom. rep. är i allmänhet grundade av missionssällskap. Skillnaderna mellan församlingarna utgörs alltså inte av olika teologiska uppfattningar som i Sverige utan av de olika missionssällskapens karaktär. Här är den församling som Elsa Benitez tillhör (Foto: Stina Fridolfsson).

Du har ju varit några gånger i Grekland, men nu har du sagt att när du åker till Dominikanska Republiken så upplever du det på att annorlunda och allvarligare sätt. Varför?

När jag åkte till Grekland kände jag det på samma sätt som att åka t ex. till en storfamilj här i Sverige och hjälpa till. I Grekland fanns ju redan en storfamilj och jag åkte ner för att hjälpa dem. Nu är ju allt på ett annat sätt och det är klart att förhållandena nu blir helt annorlunda.

Men jag tror att Gud skall leda mig, eller oss. Ett litet exempel måste jag få berätta. Då jag hade beställt resan, upptäckte vi att Antonio Benitez också skulle resa samtidigt. Även han hade fått restid samma vecka. Nu är det så att det här går på data och man kan få en restid när som helst under en speciell vecka. Det råkade bli så att Antonio och jag fick samma dag och vi kommer alltså att göra sällskap på flyget. Det är ett bevis på Guds omsorg om oss också i de små sakerna, tycker jag.

Foto: Reino Jillker

Har det praktiska ansvar du haft och relationerna till kärnfamiljen med tonvikten på familjens upprättelse etc. inneburit några konflikter för dig

Det är klart att det ibland kännts lite jobbigt och man har känt sig väldigt ensam. Jag är ju inte förälder eller lärare och det som tas upp i skolkonferenser eller liknande om familjen gäller ju inte mig direkt.

Det är såna tankar och känslor som man måste ta itu med hos sig själv. Var och en har ju sin uppgift och sina saker att kämpa med. Det är ju viktigt att tjäna varandra och några större konflikter har det inte varit. Först och främst handlar ju det trots allt om ens personliga gudsförhållande, hur man ser på de här sakerna.

Du har alltid gjort det som är bäst för helheten, men har du ändå någon liten personlig önskan om vad du helst skulle velat göra eller ägna dig åt?

Om jag skall vara helt ärlig måste jag först säga att jag aldrig velat vara arbetsledare eller så där. Helst skulle jag vilja pyssla lite mer i storfamiljen. Jag tycker om att laga mat och sy och det har jag ju också haft en del tillfällen till i storfamiljen förstås.

Överhuvudtaget skulle jag vilja göra så mycket. Jag är intresserad av många saker. Det är bara så svårt att hinna med allt man skulle vilja.

När blev du frälst?

Jag blev frälst i Oslo på ett maranatamöte. Jag hade ingen aning om vad frälsning var och hade inte heller varit på något möte. Första mötet jag var med på gick jag fram och böjde mig.

Jag tyckte inte att jag upplevde något särskilt just då, men kvällen efteråt bad jag hemma. Då *kände* jag verkligen att jag var frälst.

Orsaken till att jag kom på mötet var närmast nyfikenhet. Jag bad en kamrat att få följa med och där mötte jag Jesus på ett radikalt sätt.

Vad har frälsningen inneburit för dig?

Kort sagt har det inneburit att jag fick lägga om hela livet. Jag var 16 år när jag blev frälst. Ingen av mina anhöriga var bekännande kristna. Som en episod kan jag nämna att när jag blev frälst så slängde jag spontant all kosmetika och alla smycken. Det var ingen som hade sagt något om det. Det blev liksom en naturlig verkan för mig bara. Att jag sedan förvånat och lite besviket upptäckte att alla andra hade kvar både smycken och kosmetika är ju egentligen en helt annan sak.

1969 kom jag till Stockholm och bibelskolan. Där mötte jag ett radikalt kristet budskap och en syskonskara som brutit upp för att följa Jesus. Skulle jag vara frälst ville jag vara det helt. Sedan den tiden har jag haft mitt andliga hem i församlingen i Stockholm.

Nu har du varit i Jönköping en tid. Vad har det gett för erfarenheter?

Ja, sedan den 1 juni har jag varit på Park Hotell i Jönköping. Det är ju ett väldigt religiös stad och vad jag kan se av stan så utmärks den främst av de många frikyrkorna och alla utslagna människor som finns där. Många möter vi genom arbetet på hotellet. Och vad jag förstått är det inte så mycket frågan om möten som att nå människor där de finns. Vi når ju flera ofrälsta på hotellet än genom de möten vi har.

Hur känner du nu inför att åka till Dominikanska Republiken. Det kan väl inte ske så där smärtfritt att lämna syskon och vänner och åka så långt bort?

Nu är ju redan Stina där och det gör ju allt annorlunda och jag ser verkligen fram emot att träffa henne och Elsa. Det är lite svårt att säga hur man känner sig. Det är väl lite blandade känslor, men den mesta känslan är förväntan och glädje.

Nu har Sonja åkt till Västindien. När detta går i tryck är hon redan framme vid sitt mål och har kanske hunnit bekanta sig med omgivningarna, som vi känner lite grand genom rapporter från Stina. Hon har ju varit där en längre tid redan.

Sonja passar till missionär. Hon har som sagt väldigt lätt att få kontakt med barn och kan arbeta med praktiskt taget vad som helst. Förutom att hon är praktisk har hon också ett väldigt tekniskt kunnande, är inte främmande för att måla, tapetsera eller laga en elektrisk ledning.

Jag tror att Sonja kommer att få användning för sina kunskaper inom alla områden när hon kommer till Dominikanska Republiken där arbetet blir av en annan karaktär än här hemma.

Givetvis blir det ett tomrum för syskonen hemma. Vi kommer att sakna Sonja. Trots allt är det ju mest glädje över att människor kommer vidare och budskapet kan fortplantas till andra länder och områden och vi önskar därför Guds välsignelse. Vi kommer att be både för Dominikanska Republiken och Sonja, Stina och övriga syskon där. ■

Idag är Tunisien ett muhammedanskt land. En gång var området starkt kristet fäste. Moussa Abna Aissa, som själv kommer från Tunisien, blev för några år sedan frälst och döpt i Maranataförsamlingen i Stockholm. Hur landet är idag, berättar han här själv.

En typisk tunisisk stadsmiljö. Torgkommersen pågår för fullt.

Tunisien — förr ett starkt kristet fäste

Text: Ulla Näsholm.

Foto: Per-Arne Imsen.

Mose har bott och arbetat i Sverige sedan 1974. Han kom hit från Frankrike för att skapa sig en framtid. Han hade läst om hur lätt det var att tjäna pengar i Sverige och nu ville han göra ett försök. Mose arbetade och utbildade sig inom datatekniken och hade planer på att försöka ta sig fram i den branschen.

Istället mötte han nu evangelium och det förvandlade honom totalt. Efter sin frälsningsupplevelse, som han gjorde bara några veckor sedan han kommit till Sverige, har han arbetat i Maranataförsamlingen i Stockholm. Många och växlande arbetsuppgifter, exempelvis radioprogram på både arabiska, franska och svenska, är väl kanske att nämna det viktigaste, eller i varje fall det som når längst.

För bara några månader sedan hälsade Mose på i Tunisien och hade då sin svärfar och föreståndare med sig. De gjorde rika erfarenheter och lyckades också vinna familjens förtroende. Mose har mycket bestämda uppfattningar om mission:

—Man kan inte komma till Tunisien och starta någon slags mission, det är helt omöjligt. Vi måste hitta andra vägar.

Men du har svensk fru och barn och har bott i Sverige ganska många år. Gör det inte svårt för dig när du återvänder till ditt hemland? Kommer dina landsmän att acceptera dig?

—Det är klart att människor kan väl undra om jag lämnar välfärdslandet Sverige och återvänder till Tunisien, när jag bott så länge utomlands.

—I världen finns ju en uppfattning om svenska kvinnor som inte är särskilt smickrande för Sverige. Men där vet jag att min fru kommer att bli en positiv överraskning. Så på den punkten är det inga problem, säger Mose och stoltheten lyser i ögonen och hörs på rösten.

—Varför skulle de inte förstå att jag vill låta mina barn växa upp och lära sig arabiska i en arabisk miljö. Inför ett sådant argument tror jag att man förstår mig. Mina barn skall ju inte vara främmande för sitt eget ursprung, och därför vill jag låta dem växa upp i Tunisien, som ju är mitt hemland.

Har du något råd till den som skall åka till ett arabiskt land?

—Man måste glömma det som är bakom och gå in för att bli ett med folket och landet. Annars har man ingen chans. När jag kom till Sverige, var jag tvungen att i allt försöka vara som en svensk, och jag tror att det är det första man måste lära sig, om man kommer till ett främmande land.

—Det går heller inte att ta modeller och traditioner härifrån och fortplanta dem därnere. Det gör att evangelium blir skadat.

Har du haft några problem av intellektuell art; jag tänker närmast på treenigheten?

—Det första man måste fråga sig är om man kan bli frälst utan att förstå treenighe-

ten. Kan man det, är inte problemet så stort. Och det där med treenigheten blir bara köttsligt och tjatigt om vi inte lämnar det till den helige Ande som får överbevisa. Det handlar ju främst om uppenbarelsetro och inte en intellektuell tro.

—Jag blev frälst genom undervisning och genom Guds kärlek uppenbarad i gemenskapen och inte genom treenigheten. Efter två veckor blev jag döpt. Även om jag naturligtvis haft svårt att omfatta både treenigheten och andra saker, är det inget som har bundit mig. Det jag inte har förstått har jag lämnat tills jag fått ljus över saken.

Hur skall man nå människor i de arabiska länderna och på vilket sätt skall man arbeta?

—Det första och viktigaste är givetvis undervisningen och sen att leva ut det man lär. I Tunisien mer än någonsin i Sverige måste det bli man-till-man-evangelisation. Det går inte med kampanjer och massevangelisation.

—Och en viktig sak först och sist. Människor måste ha förtroende för den som skall förkunna evangelium. Jag måste leva på ett sådant sätt att människor får förtroende för mig, och när det har blivit upprättat kan jag så småningom komma med evangelium och *då* lyssnar människor till mig.

—För mig är det helt otänkbart att arbeta i statlig tjänst. Jag vet inte riktigt vilket arbete jag kommer att söka. Det kan bli lite av varje, transporter eller marknader. Först och främst kommer jag att söka mig till ett arbete som ger mig mycket och naturlig kontakt med människor.

—När det gäller evangelisation - som ju är min huvuduppgift - kan man göra väldigt mycket i det fördolda, tror jag. Det finns många metoder och sätt att använda och kärleken är uppfinningsrik och jag tror att Gud skall leda mig att komma in på de rätta områdena och nå de rätta människorna.

Moussa med sonen Youssef tittar sig omkring.

Dina släktingar och föräldrar, vad säger de om din omvändelse?

—Ja, de säger ingenting. I början tog de det väldigt hårt att jag blivit en kristen och de skrev och tog avstånd. Jag var inte längre välkommen hem till min familj. Men eftersom tiden gick blev det annorlunda. Vändpunkten tror jag kom när en av mina kusiner kom till Stockholm och var här några dagar och sedan reste hem och berättade om mig och hur vi levde i församlingen. Efter det fick jag ett brev där min familj hälsade mig välkommen hem, och när vi nu var hemma tog de vänligt emot oss och bemötte oss väldigt fint. Men vi har inte så ingående talat om det här med frälsningen. Det är ju en väldig chock för hela familjen och jag tror att det tar lite tid att smälta alla intryck.

Var det en stor omställning för dig att komma från Tunisien och flytta till Sverige?

—Jag kom ju inte direkt från öknen och till Stockholm, utan omställningen skedde etappvis. Först hade jag ju bott i Tunis några år och sedan flyttat till Frankrike och därifrån till Sverige, så jag hade inga problem att anpassa mig eller finna mig tillrätta.

—Jag blev frälst bara efter några veckor i Sverige. I församlingen är det ju för övrigt en annan värld än den vi möter utanför, och det är ju i församlingen som jag har mitt hem och min tillvaro.

—Jag tror att man märker det väldigt tydligt om man kommer från en sådan miljö som jag, skillnaden mellan församlingen och världen utanför. Kontrasterna är så uppenbara att det blir ett vittnesbörd i sig självt att möta dem.

Då Mose kom hit 1974 var det första han gjorde att hjälpa till att göra iordning möteslokalen - Brosalen. Sedan är det många saker han hunnit uträtta. Radion nämnde vi, och sen förstås möten för araber, tolkning och undervisning för dem. Men också för oss svenskar betyder Mose mycket och han är verkligen en klippa i församlingen och utför en missionsbragd, många gånger i det tysta.

Mose hoppas snart att kunna flytta till Tunisien och bosätta sig där med sin familj, sin fru Noomi och de två barnen Youssef och Zacharia.

Ett vackert land

Tunisien är ett väldigt vackert land med ett fascinerande folk. Har man väl varit där så sitter en bit av hjärtat kvar där; det kan inte hjälpas.

Genom turistströmmen som är ganska omfattande har landet blivit ganska västinfluerat och tagit del av vårt sätt att leva och tänka i många saker.

Tunisien styrdes av fransmännen till 1956 och har alltså inte varit självständigt så länge och det har givetvis satt sina spår. Franska talas genomgående och många fransmän och andra utlänningar bor fortfarande i landet, även om regeringen arbetar aktivt för att arbetskraften i allt större utsträckning skall vara tunisisk.

I kyrkohistorien läser vi om vad som hände under de första århundradena, hur evangelium hade ett fäste där och vi förstår att det måste ske ett upprättande. Den skuld vi har både till Tunisien och andra arabländer är så stor att det ibland känns som om man skulle kunna sätta sig ner under en palm och bara sitta där för att *visa* att man åtminstone har en känsla för dessa länder och folk även om man inte kan göra någon större missionsinsats eftersom språket och andra svårigheter gör det omöjligt. Men vi kan bedja för Mose och andra som har erfarenhet och kunskap så att de kan få utföra Guds gärningar i landet som så länge har väntat på ett frigörande, levande budskap. ■

Det mesta arbetet utförs på gatan ute i det fria. Här sitter skomakare och tar emot beställningar.

forts. fr. sid. 11

ANTONIO BENITEZ

ma som i Sverige.

Vilka möjligheter finns det att verka?

—Det är helt öppet; vem som helst kan ställa sig i en park och predika; det finns inget som hindrar det. Och överhuvudtaget är folk mera öppna för evangelium.

Vad skall man göra för att få framgång? frågade Arne Imsen i Radio Maranata, och på det svarade Antonio:

—Genom de många amerikanska missionärer som varit i landet och verkat på olika sätt har det visat sig att de stora kampanjerna inte räcker. Det var ingen som tog hand om människorna efteråt när de upplevt omvändelse.

—Och den myckna arbetslösheten gör det också svårt då människor ska nås. De är så upptagna med att skaffa mat för dagen och hinner kanske inte något annat.

—Sen är det en annan sak. Mötena är bara på kvällarna, så på dagarna är människorna utlämnade åt sig själva på olika sätt. Jag tror att det måste bli en ändring och människor måste ge sig på heltid. Den traditionella mötesgemenskapen räcker inte, och där har Maranata något att fortplanta och ge de kristna därnere.

Antonio är agronom och har risodling som specialité. Kan man odla ris i Dominikanska Republiken?

—O, ja, det finns stora risodlingar i landet och stora möjligheter att göra sådana saker.

—Men när jag kommer ner nu kommer jag inte att börja odla ris först, svarar Antonio allvarligt på frågan han får om vad han först kommer att göra när han kommer fram.

—Gud har sagt till mig att jag skall vara helt stilla och han kommer att visa mig vad han vill.

—Det finns mycket man kan göra; möjligheterna är oändliga, men det är viktigt att vara i Guds vilja.

Antonio reser till Dominikanska Republiken men kvar i församlingen och i Stockholm har han sin familj. Birgitta väntar sitt femte barn och det kan ju göra det svårt att bryta upp.

Har du några planer att snart komma efter? frågar jag Birgitta.

—Nej, jag har inga planer alls. Vi har inte gjort upp något i förväg och det kan vara svårt att veta eller tänka sig hur det kommer att bli. Men jag vill ju vara i Guds vilja och jag får helt enkelt ta en dag i taget och se hur Gud leder oss i fortsättningen. ■

Tänk på missionen!
Postgiro: 44 10 05 - 6

Doris och Ernst Höglander.

Tänk att få vittna för någon som aldrig hört evangelium!

Text: Ulla Näsholm

Strax efter bibelskolan åkte familjen Höglander, Doris och Ernst och sonen Nils, till Brasilien. Det blev lite hastigt, tyckte vi som haft familjen här i församlingen några år. Här har de tagit aktiv och personlig del av församlingsarbetet på olika sätt genom bibelstudier, möten, hembesök och nu under bibelskolan: en samlad koncentrerad insats tillsammans med övriga syskon.

I alla fall blev vi lite överraskade över att uppbrottet kom så plötsligt, eller att tiden gick så fort inför avresan. Vi hade så gärna velat få en intervju med familjen inför deras resa. Vid flera tillfällen gjordes det ansatser och bestämdes tider, sista gången var dagen innan avresan. Det visade sig vara ganska svårt, telefoner ringde, människor ville säga adjö, ambassadbesök skulle göras etc, och de lämnade mig ganska brått med ett halvskrivet block i handen medan jag tittade långt efter dem där de försvann i en taxi.

Ja, innan de reste hann Doris lämna en lista på namn och adresser och lite förmaningar med tanke på hembesök och julblommor och liknande saker som skulle ombesörjas. Doris har ju utfört ett troget och outtröttligt arbete i församlingen och besökt många sjuka och gamla som hon alltid haft ett inspirerande ord att säga.

BRASILIEN i focus

Ernst är litterärt och konstnärligt intres-

serad och engagerad och hann också med att strax före de åkte göra en inspelning för Radio Maranata. Det gällde ett drama som Ernst skrivit i samband med Arne Imsens födelsedag. Det skulle nu förmedlas också till radions lyssnare.

Doris hann i alla fall börja med att berätta om Brasilien och något om tiden där.

—Alla tre pojkarna är födda i Brasilien, dit vi kom första gången 1954. Första gången stannade vi i fyra år och när vi reste ut andra gången 1963 var det i Maranataförsamlingens regi.

—Det var församlingarna i Stockholm och Jönköping som stod som underhållare och utsändare. Vi åkte 1963. År 1964 föddes Nils, som har både brasilianskt och svenskt pass.

- Det som är mest utmärkande för brasilianarna är just att de håller ihop, och även om de kommer från olika bakgrund så har de det gemensamt att de är just *brasilianare.*

Större än hela Europa

—Brasilien är ett stort land, fortsätter Ernst. Det är större än hela Europa. Så kommer vi då tre missionärer, och man kan fråga sig hur vi skall göra och hur vi skall lägga upp arbetet. Men Gud har talat till oss om att vi inte skall planera eller göra något, utan när vi kommer dit skall vi vara försiktiga och i allt söka Guds ledning.

- Brasilien skiljer sig från Sverige på så sätt att det inte är så mycket blockbildningar som i Sverige. Människorna är mera individualister och ofta personligheter. Detta kan väl vara förutsättningar för att vi skall kunna vara med om något liknande som Jesus var med om. När Jesus började sin verksamhet knöt han ofta an till en individ eller till *en* människa.

Doris Höglander i verksamhet bland barnen.

Nils Höglander.

—Tänk så underbart att få vara bevarad och kunna gå ut med budskapet och presentera evangelium för brasilianarna! Allt det som hänt den sista tiden och som nu mognat fram, gör att jag drar iväg med full förvissning om och i tro att Gud vill vara med och att vi skall få gå in i något som Gud själv har berett för oss.

—Gud talade till mig om min kallelse att bli ett Jesu vittne redan när jag var barn. Jag kunde inte fatta att det var Guds ord som själv skulle verka och att jag skulle vara ett redskap i Guds hand. Gud ville sända ut Ordet genom mig, säger Doris.

—Jag minns vilken glädje det blev i mitt hjärta när jag förstod att det är vad Jesus verkar i mig som skall bära frukt och att jag verkligen vågade säga ja till kallelsen.

- När Gud hade överbevisat mitt hjärta om att min kallelse gällde ett yttre fält, då kunde ingen människa få mig att tvivla på att det var Gud som talat till mig. Jag fick också bekräftelse på det av en äldstebroder, som profeterade över mig och sa att jag skulle gå ut och predika för många folk.

- Allt detta kom ofta till mig när jag var i Brasilien och såg denna blandade folkmassa. Brasilien består ju av indianer och portugiser, som tog slavar från Afrika, vilket ledde till det svarta inslaget som finns. Sedan kom det människor från Japan, och tillsammans utgör dessa människor Brasilien. Att se denna väldiga skara av olika människor prisa Gud, det var något oerhört.

Ett minnesvärt tillfälle

—Ett tillfälle minns jag mera tydligt än andra och jag måste få berätta. Jag hade i min barnslighet bett till Jesus att någon gång få vittna för någon som *aldrig* hört om Jesus.

—Så var det vid ett kvinnomöte som jag speciellt lade märke till en av kvinnorna där. Hon formligen sög orden ur mig och jag förstod att hon var en frälsningssökande. För henne var det allra första gången hon hörde om Jesus och jag var så lycklig över att få vara med och visa henne frälsningens väg.

- Hon blev frälst och efter sin frälsningsupplevelse berättade hon hur fantastiskt allting blivit. ”Jag städar, tvättar och allt jag gör är så roligt. Förut tycke jag att allt var tråkigt och hemskt, men nu är allting förvandlat”, sade hon.

Doris har många minnen som hon delger oss. Hon berättar om små och stora möten, om hur Gud gripit in och förvandlat både i sjukdomsnöd och annan nöd och hur de påtagligt sett hur Gud gripit in. Hon fortsätter:

- Det var så enkelt för människorna i Brasilien. De är kanske mera okomplicerade än vi är. När någon upplevt Jesus får det efterverkningar på många sätt. De kan gå långa sträckor för att få delge sina vänner och släktingar vad som hänt, och ofta tar man med sina vänner till mötena. När eftermötena kommer är det många som hörsammar inbjudan och kommer för att uppleva frälsning.

- Ibland tänkte jag ”men hur skall det bli... Förstår de vad de gör... Och vill de verkligen uppleva frälsning? Det var ovant för mig att se så många komma utan att man behövde hålla långa eftermöten. När människor fick tillfälle så grep de det och skyndade fram för att få hjälp i förbön.

Öppet för evangelium

—Överhuvudtaget märkte vi redan från första tiden vi var i Brasilien att landet är oerhört öppet för evangelium.

Men vi låter Ernst komma till tals i några avslutande ord:

- Det känns lite underligt och jag är både glad och gripen inför den här stunden. Vi har ju varit i Sverige nu och inte arbetat så intensivt för att komma iväg. Hela tiden har det ändå liksom legat latent att vi en gång till skulle vilja göra en resa till Brasilien.

—Själv har jag burit på något förunderligt under de här åren, och den känslan att Gud vill något mera har gjort att jag haft en känsla av att det skulle bli att vi ändå kom iväg.

—Helt apropå öppnade det sig. En privatperson som inte tillhör Maranata ringde upp en dag och sa att nu hade han preliminärt beställt biljetter för oss till Brasilien.

—Det är klart att vi tog emot det. Det kan inte vara en slump, utan det måste vara Gud i det hela.

—När jag började planera och tänka på det här tyckte jag att jag bävade inför uppbrottet och undrade om jag skulle orka med det. Men i många detaljer har vi fått se att det är Guds tid nu och när Herren öppnar då är det verkligen öppet och bara att gå. ■

Bibelskolan är slut och alla har återvänt till sina fält och områden för att fortplanta och föra vidare vad man upplevt under denna bibelskola. Att riktigt uttrycka vad bibelskolan betytt är ganska svårt därför att det på något sätt är inflation i språket och ordens valörer sjunker. Därför avstår jag från att försöka hitta tillräckligt laddade och starka ord för att beskriva vad denna samling betytt för många människor, grupper och församlingar.

Brosalen, Stockholm, var fylld av tillbedjande människor bibelskolans avslutningshelg.

Nu går maranata-budskapet vidare ut över landets gränser

Ulla Näsholm rapporterar från bibelskolan

Vi börjar med att ge en kort orientering om något av vad olika syskon och bröder delade tillsammans med oss.

Arne Imsens lunchmöten gällde något så angeläget som själavinnande. Det handlade i andra möten också om själavård, provokation eller undervisning. Han har ju ett mycket rikt register att använda och under senaste tiden har han använt sig av mera ovanliga metoder i sin förkunnelse.

Arne Imsen tog upp många frågor och gjorde det på ett mera drastiskt sätt än tidigare. Han speglade utvecklingen i samhället och församlingarna, gisslade avarter och visade på en ny och spännande sida som förkunnare i det han använde parodi och teater i sitt framställningssätt.Därför fick han alla åhörare med sig. Alla lyssnade intensivt och fascinerat...

Det var också med en större genomslagskraft och en genomträngande skärpa i budskapet vi tog del av under de här veckorna.

Att i några korta rader ta upp det är omöjligt, men en del av vad som sas och förhandlades kommer att i förkortat skick förmedlas till läsarna via tidningen.

Hans Brynte undervisade om tjänsten som utifrån givna förutsättningar blivit oss given. Gud har bestämt att vi skall bära frukt, *om* vi går åstad.

På ett varmhjärtat och själavårdande sätt framställde han försoningens hemlighet med en ton av glädje, allvar och lidande. Det gick rakt in i hjärtana på oss som lyssnade.

Sven Åke Asplund, originell evangelist talade på ett personligt och nära sätt om hur man går tillväga och varför, när det gäller den praktiska evangelisationen.

Gunno Andersson, trygg och erfaren bibellärare undervisade om frälsningshistorien, tog upp t ex skapelsen och därifrån målade han upp bibelhistorien på ett begripligt, åskådligt och levande sätt.

Bo Höglander hade många bibelstudier och tog upp ämnen som berörde oss här och nu. Förutom att han ledde möten och bibelstudier höll han dessutom ihop och organiserade mycket av bibelskolan och dess aktiviteter, gjorde radioprogram etc.

Ernst och Doris Höglander, som nu skall åka till Brasilien, talade mycket och gärna om mission, en sak som ligger dem varmt om hjärtat. Det får nu ett konkret uttryck genom att de åker till Brasilien.

Per Arne Imsen var med i många väckelsemöten och ledde församlingen in i lovsång och tillbedjan med sina frigörande sånger och uppfordrande appeller.

Peter och Maja Ögren hade bl a ett uppskattat bibelstudium om familjen där de tillsammans visade på familjens plats och betydelse för församlingen.

Givetvis är det helt på sin plats att nämna torgmötena, som ofta leddes av Robin Widén och Thorbjörn Helmner. Väckelsemötena samlade varje kväll skaror i Brosalen och där delade bröderna på ansvaret och glädjen att leda möten och få människor i aktion. Jan Egil Hafsahl från Norge, var också med och undervisade i bibeln och delade erfarenheter från hemundervisningen som nu börjat också i Norge.

Kjell Hägerman, Tage Johansson, Folke Jacobsson och många, många fler var med och gjorde en samlad insats i bibelskolan och för syskonen. Det är bara svårt att nämna alla, men tillsammans har syskonen tjänat varandra på olika sätt och inom olika områden.

Från ett sprängfyllt, sjudande och gan-

ska rörigt Gamla Bro lyckades vi få några ord med Ulla Johansson, som bl a har ansvar för att alla skall få någonstans att bo.

—Hur har det varit...

—Det har gått väldigt bra. Dels har människor haft förståelse för den speciella situationen och de har samarbetat och kanske också fått flytta om för att det skulle fungera. Dels har vännerna i församlingen verkligen ställt upp och tagit emot syskonen i sina hem och på så sätt hjälpt till att lösa bostadsfrågan.

—För några år sedan minns jag hur orolig jag var. På mötena tänkte jag bara på hur jag skulle placera folk. Jag gjorde upp listor där folk skulle bo etc. men nu tycker jag det är annorlunda. Jag har lärt mig att ta det på ett annat sätt och syskonen har också en större förståelse nu. Allt flyter liksom naturligare och med mindre stress nu, tycker jag.

Också i köket var det mycket folk och livlig aktivitet. Agneta Höglander och Lena Dahlberg var de som höll i grytorna och såg till att alla fick sin lekamliga del - gemenskap vid borden.

Många syskon har hjälpt till både med bakning, matlagning, disk och städning och allt har gått bra och fungerat fint trots mera folk i serveringen och större belastning på köket än vanligt.

Studion - där var full aktivitet som vanligt eller mera än vanligt rättare sagt. Inspelningar från olika platser, nattsändningar, intervjuer, ja, det var mycket som skulle hinnas med och pusslas ihop.

Tre nattsändningar var det under bibelskolan. Det mest angelägna ämnet gällde familjen, skolan och hemundervisningen och många reagerade också både på telefon och på annat sätt.

Någon berättade att hon kommit att lyssna till ett samtal mellan en grupp kvinnor på tunnelbanan - tydligen mödrar att döma av deras uttalanden och samtalsämnen i stort.

—Imsen har ju faktiskt rätt..

—Det bästa man kan göra är att ta barnen ur skolan..

Det följde en liten diskussion där de alla var ense om att det var vettigt att någon tog upp problematiken som Radio Maranata gjort.

Genom studions försorg fick vi också lyssna till en missionsrapport från Stina Fridolfsson.

—Nu lyssnar vi till Stina Fridolfsson, sa Folke Jakobsson, som ledde mötet och så sattes bandet på. Via mikrofonerna från studion kunde alla i den överfulla lokalen lyssna till Stinas både humoristiska och gripande rapport från en missionärs första lite svåra månader i ett främmande land.

Hon läste om främlingen som åtnjöt ett speciellt beskydd och berättade också vardagliga händelser där vi både skrattade hjärtligt och upplevde den ansvarsfulla delaktigheten.

Bibelskolan är nu slut. I avslutningsmötena fick många möta Gud, och missionsmötena med farvälmöten för familjen Höglander och Sonja Sandvik var ju både en seger och en invigning för en ny tid, inte bara för dem som skall åka till andra länder, men för hela församlingen och Guds verk ■

Bibelskolan 1980

Doris och Ernst Höglander berättar under bibelskolans avslutningsmöte om sin förestående resa till Brasilien. Gunno Andersson leder mötet.

Ny bok utgiven:

Utvecklingsläran är en orimlighet

□Som titeln anger har ännu en bok om skapelse utgivits på svenska. Författaren E.H. Andrews är bland annat professor i materiallära vid Londons universitet och är en internationellt erkänd vetenskapsman. "Ur Intet" är skriven för yngre läsare och är enkelt och lättfattligt skriven. Jag citerar ur inledningen.

"Denna bok om skapelse och evolution har skrivits framför allt för tonåringar. Därför har jag använt ett så enkelt språk som möjligt. För att ytterligare hjälpa mina yngre läsare har jag använt många bilder och liknelser och dessutom illustrerat framställningen med 40 teckningar och foton.

Samtidigt vill jag emellertid påpeka att jag aldrig underskattar barns och ungdomars intelligens. Jag har därför inte varit rädd för att använda en del rätt invecklade resonemang och behandla en del svårigheter som ofta förbigås i böcker av detta slag. Därför tror jag att också många vuxna kommer att finna föreliggande bok både intressant och givande. Det gäller särskilt de många som inte har någon vetenskaplig skolning och som därför kan ha svårt att följa med i skrifter i detta ämne. Sådana böcker brukar ju förutsätta en viss kunskap av fackmässig art.

Jag har genomgående försökt ge en riktig men förenklad bild av vad evolutionsteorin verkligen lär. Först när man helt förstått, vad den lär, kan man på ett begripligt sätt framställa de många bindande bevisen mot Darwins teori och mot hela den evolutionistiska filosofin."

Prof. Andrews visar att evolution är en orimlighet och oförenlig med tron på Gud och bibeln. Han beskriver det biologiska livets uppbyggnad utifrån den senaste forskningen och han vederlägger de moderna hypoteserna om livets uppkomst på ett övertygande sätt.

Ett kapitel har rubriken "Vetenskapen, underverken och bibeln". Här behandlas vetenskapens begränsningar i förhållande till Guds under.

Det avslutande kapitlet har rubriken "Skapelsens underverk" och behandlar de sex skapelsedagarna ur bibliskt och vetenskapligt perspektiv.

Min bedömning är att "Ur intet" är en god introduktion till vad bibeln lär om skapelse och den avslöjar falskheterna i evolutionisternas teorier. Boken utges av förlaget "Det står skrivet" och förordet är skrivet av "Föreningen för biblisk skapelsetro".

Fred Örtegren

Storfamiljen äger en mängd olika djur: kaniner, ankor, kalkoner och höns. Här håller Ulla-Britt Andersson på att rengöra hönshuset.

Ulla-Britt Andersson:

Vad har vi gjort för Europas ungdom?

Vännerna i Grekland, Ulla-Britt och Lasse Andersson med barnen samt David Sonesson, Åse Thörnqvist och Lilian Dahlberg, befinner sig för närvarande i Sverige. Här får vi en rapport som skrevs medan de ännu var kvar i Grekland. Europa behöver väckelse!

Tystnaden har sänkt sig ned över vårt hus här i Grekland och jag börjar samla mina tankar vid dagens slut. Barnen har varit extra jobbiga några dagar nu och jag upplever verkligen min begränsning när det gäller barnuppfostran. De skall ju fostras upp till sanna och hela individer med sann gudsfruktan. Det som präntas in nu kommer att finnas där när de sedan som tonåringar prövar sin egen tro.

Jag har fått det så klart för mig att det far och mor säger och det föredöme de kan visa, kommer att följa barnet hela livet. Vi föräldrar måste ta hela vårt ansvar och verkligen inse vår plikt inte bara mot barnen utan också mot Gud. Det gäller ju både andligt och lekamligt. Barnen måste ha respekt och fasthet, respekt för far och fruktan för Gud.

Jag har nyss läst en bok som heter ''Den kristna familjen'' och den vände upp och ner på hela min värld. Den är mycket omodern men jag vill på det varmaste rekommendera den för varje förälder som vill ge sina barn en kristen fostran. När man förstår Guds mening med familjen förstår man också Guds mening med församlingen. Det är två paralleller som är helt jämförbara. Gud har skapat familjen och även församlingen. Det är två mycket viktiga begrepp.

Här i Grekland finns respekten för familjen fortfarande kvar och den första frågan man får är om man är gift och hur många barn man har. När jag berättar att jag har fem barn lyckönskar de mig och pekar mot himlen och säger att Gud har varit god emot mig. Men respekten för Gud finns också kvar och jag tror att när den försvinner då försvinner även respekten för familj och överhet. Ja, vi ser ju också hur ungdomen glider ifrån allt detta och blir mer och mer lik den europeiska. De tänker mest på att studera till ett fint yrke för att sedan kunna bli framgångsrika och man ser hur kvinnans frigörelse har nått ner hit med sina djävulska följder. Här ser man verkligen kontrasterna mellan det moderna tänkandet och gamlas lugna liv.

Så är det ju en annan grupp som vi möter ofta och det är de kringvandrande ungdomar, som till 99% alltid tar vägen genom Grekland. Det är en grupp som är väldigt längtande. De har lämnat materialismen bakom sig och genomskådat den grundligt. De är ute och jagar efter mening med sitt liv och något att tro på.

Många har varit nere i östländerna och en del på väg till Indien för att där börja söka i de mystiska religionerna. Vi har tidernas chans att nå dem med evangelium och vi kan med vår livsstil verkligen peka på en kristendom som tar gestalt i vardagen. Med storfamiljen och allting gemensamt. Men detta är ju inte det första. Det första är ju att Jesu blod renar från all synd och läker trasiga själar.

GREKLAND i focus

Tänk att detta är den ungdom som skall bli kanonmat i ett nytt världskrig. Inte ett krig likt andra världskriget utan ett mycket mer fruktansvärt och mycket mer grymt med atomvapen och de moderna krigsvapnen. De känner allt detta och paniken har gripit dem och driver ut dem på flykt. Trasiga i själen och trötta i benen efter en lång vandring får vi ge dem först vila och mat och sedan ''fridens budskap''. Inte politik eller ideologi men vi får öppna vår bibel och där läsa om den som med sitt blod erbjudit oss ett nytt liv tillsammans med sig. Inte utan lag men med den lag som Gud gav Mose och Israels barn och med den nåd Jesus genom sin död gjort oss delaktiga av. Jesu blod renar dig från all synd och han vill hela ditt trasiga hjärta och ge dig gemenskap med Gud.

Tänk, vilket budskap!

Tänk vilket budskap! Det finns en som aldrig tänkte på sig själv, i den tid då egoismen är så stor. Vi människor kan inte leva utan lag och detta har dessa ungdomar kommit underfund med. De ser hur familjer upplöses och samhällen drabbas av denna laglöshet och de är mycket öppna för Guds ord.

Har vi verkligen gjort vad på oss ankommer för Europas ungdom? Är vi inte skyldiga att ge dem det som vi själva fått? Men vi har inte många år på oss. Snart är tiden slut och då ska vi redovisa var vi lagt ner våra resurser. Vad har vi gjort för den ungdom som bara söker och jagar efter det som vi fått nästan gratis.

Maranataväckelsen har ansvar och du som känner att Gud har talat till dig om de här sakerna, går inte du så får Gud ta andra. Det kanske inte blir ur vår rörelse utan ur en rörelse där ungdomen är villig att bryta upp för att dela det man fått i många, många, många delar. Gud skall döma oss efter de pund vi fått och vi har fått många, mer än de flesta. ■

Lilian Dahlberg:

Vara ljus för människorna

Jag måste få dela med mig av mina upplevelser. Det är cirka två och ett halvt år sedan jag kom till Grekland. Det är verkligen Guds nåd att få vara med. Tänk att man bara genom att leva kan vara ett ljus för människorna!

I storfamiljen är livet ganska lugnt med barnen och djuren. Arbetsuppgifterna är många; allt från matlagning till vedhuggning. Varje dag samlas vi till bön och bibelläsning. Gud har verkligen talat till oss. Vi har fått en ny respekt för Gud, hans allmakt och hans plan.

Några av oss är alltid ute bland folk. Det blir många tillfällen att vittna. Man möter olika grupper av människor, fattiga och rika, fromma och busar. Men Kristus har ju lidit döden för dem alla.

En dag var jag på besök hos en ung grekisk familj. Under middagen pratade vi om tidsläget, världens nöd men också om Jesus Kristus, vårt hopp. Människorna fullständigt ropar efter evangelium. Fälten har verkligen vitnat till skörd. Många ungdomar har brutit upp från välfärden och tryggheten, packat sin packsäck och rest ut i världen för att se sig om och för att finna mål och mening med sitt liv. Just dem vill vi leda in på frälsningens väg.

Alltmer förstår jag att mission är att ge sitt liv, lägga ner det som ett heloffer. Först då kan det bli bröd som ger världen liv. Inför Jesu snara tillkommelse och inför den katastrof som väntar jordens folk vilar ansvaret tungt på oss som lever nu. Du och jag måste ta vårt ansvar och göra vad vi kan för att rädda dem.

Vi har inte tid att vänta längre. Om vi inte går blir det andra som får bärga in skörden.

I Europa finns massor av människor som aldrig hört evangelium. En dag ska vi göra räkenskap inför vår Herre och Mästare. Hur har vi tjänat honom? □

forts. fr. sid. 9

SIGNE IMSEN

Bibeln studeras förstås flitigt och ett bibelord som hon speciellt fastnat för är ”Han vill ge den trötte kraft, och den som inga krafter har vill han ge stor styrka.” Det är ett bibelord som Signe verkligen vet fungerar.

När hon ser tillbaka på sitt snart 80-åriga liv är det med tacksamhet och glädje. För det är de ljusa och glada minnena som dominerar. Och Signe fick också vara med under en mycket händelserik tid. Det är inte alla som har den förmånen att stå under undervisning av sådana män som den kände pingstpionjären T B Barratt. Det är också just honom som hon minns särskilt från sin ungdom. Signe berättar att just han hade en andlighet och utstrålning som verkligen visade att han var fylld av Guds Andes härlighet. Hans förkunnelse och sång har bitit sig fast i Signes hjärta och hon minns speciellt hans predikningar om hur viktigt det var att ha rena hjärtan om man skulle få uppleva rikedomar i umgängelsen med Jesus Kristus. Ofta kunde han förflytta sig från talarstolen ner till pianot och börja sjunga och spela i anden. Ibland sjöng han inte ens, utan lät pianotonerna klinga i en underbar himmelsk harmoni och församlingen kunde liksom höra himmelens ackompanjemang. Hon minns också vilken stor kärlek han hade till de unga evangelisterna. Och fru Barratt hade ett lika stort och varmt hjärta för Guds verk.

Idag, 1980, kan alltså Signe se tillbaka på ett händelserikt och intressant liv. Förutom sina egna barn (sju döttrar och en son) har hon en oräknelig skara barnbarn och nu kommer även barnbarnsbarnen. Räknar man efter blir det 22 barnbarn, och barnbarnsbarnen, ja, de blir så många så Signe håller rent av på att tappa räkningen. ■

Nytt Kassettband från MRM

Signe Imsen

intervjuas samt sjunger och spelar andliga visor

Signe Imsen, 79 år, är ett verkligt bevis på att den som förtröstar på Gud aldrig kommer på skam. Hon är Arne Imsens mor och för övrigt mor till inte mindre än åtta barn. På det här kassettbandet, som vi med stor glädje kan presentera, ger hon en intressant inblick i sitt innehållsrika liv.
Signe fick som predikanthustru under pingstväckelsens genombrottsår i Norge, göra många rika upplevelser i väckelsens centrum. På B-sidan finner Du hennes friska vittnesbörd.
Sångerna på A-sidan är de som var typiska och som sjöngs om och om igen i de heta väckelsemötena.

Pris kr 25:- inkl. moms
(Hela behållningen till Gamla Bro missionscenter)

Sänd mig mot postförskott
..... st KB 801019

MRM
Box 344,
10124 Stockholm
Tel. 08-235 230

Namn: .....
Bostad: .....
Postnr: ..... Postadress: .....
Tel: ...../.....

Samtal med James Howell, medlem i Kingdom Church Community, en kristen storfamilj i nordöstra hörnet av USA

Ungdomligt uppvaknande världen över

Det var en spännande upplevelse att möta en grupp amerikanska unga troende som kunde berätta om en ovanlig väckelserörelse i USA. Var dag tillsammans, gemensamma företag, egen skola och hemförlossning. Man praktiserade en vardagskristendom som liknade Maranata. Vi träffade dem på förunderliga vägar.

Text: Bo Metusalem Höglander.

- Jag behöver er, jag behöver Kristus, jag behöver Gud - här, i dag. Det är det ''klister'' som håller samman Kristi kropp - att vi ser vår svaghet, vårt beroende av varandra, vilka vi egentligen är. Jag är glad att vara med er här idag som en broder i Kristus och jag vill ropa ut: jag behöver Kristus, jag behöver er!

James Howell talar i den f.d. kommunalsalen i Humlegården i Latorp. Tystlåten, stillsam och ganska allvarlig. Så lärde vi känna honom. Men inleder du ett samtal och frågar om kommuniteten i det lilla samhället Island Pond i staten Vermont, där James vänner bor, spricker snart ett leende fram och han får en särskild glimt i ögat. Vi frågar om allt. Hur många är ni? Vad äter ni, vad gör ni? Hur började det? Har ni ekonomiska problem?

James berättar och vi gläds tillsammans. Vi ser spår av Guds egen strategi i detta så märkliga att vi helt plötsligt upptäckte syskon i USA. Inte bara kristna i största allmänhet, utan bröder och systrar, som överlämnat sig helt åt sin Herre och åt varandra för att förverkliga och proklamera Guds rike genom sina liv. Inne i en kamp mot ljumhet, mot etablissementet för att de har en övertygelse, en hållning, ett liv. Ett liv som de inte vill förspilla utan offra åt honom som sa: ''Mitt rike är inte av denna världen''.

James avslöjar att - som all andlig livsrörelse - det började med bön även för dem.

Staten Vermont, markerat med svart, ligger i nordöstra delen av USA.

Inte med någon kampanj, någon reklamdrive för storfamiljsidén eller liknande. Utan med bön. Gene och Marsha Spriggs, paret som besökte Maranatafolket förra vintern började att bedja för staden de då bodde i. Att Gud skulle leda människor till dem. De öppnade sig själva och sitt hem och människorna kom. De fick vägleda en efter en till en personlig avgörelse för Jesus Kristus och skaran växte oavbrutet. Detta skedde i staden Chattanoga i staten Tennessee. Till slut var det dags för större hus. Man öppnade restauranger dit människor kunde komma, inte endast för att stilla magens hunger, men också själens.

- Och här kunde de verkligen *se* påståendet om att ''kristna älskar varandra'' förverkligat, eftersom vi arbetade tillsammans och vittnade om livet i Kristus! talar James om.

Hos dessa syskon möter vi inte den ytlighet och underhållningsmentalitet som tyvärr ofta är så vanlig i amerikansk kristenhet. De tar sin tro på allvar, sitt budskap och sitt liv. Efter ett antal års verksamhet i Chattanoga upplevde man att det var dags att bryta upp och dra vidare. Men inte hur som helst.

- Människorna ville inte ta emot evangelium, så vi avvecklade successivt kommuniteterna och serveringarna och gjorde som Jesus sa till sina sändebud - skuddade stoftet av våra fötter och lämnade orten. Men dessförinnan hade några av bröderna förkunnat på gator och torg under en koncentrerad period.

Egen industri

- Det var alltså så vi hamnade i Vermont, där vi nu är 250 systrar och bröder som lever, arbetar och tillbeder tillsammans.

Vermont är en stat som ligger långt norrut, mot den kanadensiska gränsen och inte många mil från Montreal.

- Här är vintrarna långa och kalla och det blir mycket snö. Så när vi först kom, undrade vi vad Herren skulle ha i beredskap för

oss. Men vi började bedja om företag och verkstäder (eng. industries) så att vi skulle kunna arbeta och försörja oss som bibeln bjuder. Och Herren svarade på bön! Nu driver vi 25 - 30 olika företag. Vi har bageri, en affär med vegetabiblisk mat, honung och sånt. Vi har börjat tillverka vår egen tvål, tandkräm, vårt eget schampo, tvättmedel, diskmedel...Vi säljer och servar motorsågar, Husqvarna. Så jobbar vi i skogen också, hugger vår egen ved, som vi värmer upp de olika husen med.

På sistone har det också blivit en filial i Väst-Tyskland. Och det var just genom de syskonen som Maranatafolket i Sverige och Norge lärde känna detta förunderliga trons folk. En ung tysk kille som liftade sig genom USA hamnade i kommuniteten i Vermont och kom efter en tid till tro. Då han tvingades återvända till hemlandet sände han ganska snart bud till syskonen för att få hjälp att bilda en kristen gemenskap i Stuttgardt. Under tiden hade hans kamrat liftat i Sverige och Norge och där kommit i kontakt med Maranatafamiljen i Oslo - och så var kontakten ett faktum.

- Nu hoppas vi kunna komma igång med någon produktion av något slag i Tyskland, informerar oss James, som själv alltså är stationerad där. Kanske krukmakeri eller något annat hantverk. Eller tvål, tvättmedel och sånt - och i så fall skulle vi gärna samarbeta med er, eller dela med oss av produkterna och göra något utbyte...

Nu stiger stämningen och spänningen i den gamla kommunalsalen i Latorp. Vi börjar förstå att här står en broder som representerar bröder och systrar i USA och Väst-Tyskland. De är sådana som vi inte känner men som vi på något märkligt sätt ändå är ett med. De har också valt att satsa på *himmelrikets politik*, i stället för samhällets. Att komma in i Guds vilja, i församlingen, i stället för karriär och "självförverkligande". Att *göra* mer, handla mer, helt enkelt *leva* mer "kristet", i stället för att prata, diskutera eller resa runt och ha kampanjer. Banden stärks. Intresset för de här syskonen ökar och frågorna kommer:

Bor tillsammans i "hushåll"

- Berätta vad ni gör mer, hur ser en arbetsdag ut?

- Vi går vanligtvis upp kl. sex. Vi samlas, gör några gymnastikövningar tillsammans i ungefär en kvart. Vid sju-tiden äter vi frukost tillsammans. Vi sjunger, beder och gläds tillsammans runt bordet. Sedan går vi till våra arbeten. De som bor tillsammans driver också samma arbete tillsammans. På kvällarna samlas vi igen, vid kvällsmaten kl. fem, i storfamiljerna (eng. households).

"Hushållen" är mindre enheter i den stora kommuniteten. Man är ungefär tio till femton, ibland tjugo, tjugofem i varje "hushåll", eller storfamilj, som bor tillsammans, driver företag tillsammans och har sin egen hushållning, ekonomi.

- Förr sköttes allting centralt, men det blev en aning slitsamt. Det var svårt för två - eller tre personer att sätta sig in i 250 människors behov. Nu går allting smidigare och lättare.

- Brödsbrytelsen har vi också i hushållen. Vi brukar fira Herrens måltid varje lördagkväll, i samband med en måltid, dricker vinet, bryter brödet... De andra kvällarna umgås vi som vanligt. En kväll är det kanske undervisning (i varje hushåll finns någon som undervisar, och någon äldste). Eller om någon kommer på besök, samlas vi och "firar" (eng. celebrate, så kallar man mötena). Vi dansar, sjunger och prisar Herren tillsammans...

Apostoliskt team

- Men vilka är det som undervisar? Och vilken ställning har Gene Spriggs hos er; han kan väl sägas ha grundat församlingen? Det är Per-Arne Imsen som vill veta.

- Undervisningen sker hushållsvis; det finns åtminstånde en lärare i varje hushåll. Vi har också bröder som talar profetiskt, som är profeter och andra bröder, som vi betraktar som evangelister med en speciell gåva att nå människor utanför. När vi kommer tillsammans har var och en något att meddela som det sägs i 1 Kor. 14.

- Vi erkänner Gene som apostel, men det är inte så att han har hand om allting. Det finns många bröder med honom, många gåvor, många herdar, många lärare, evangelister. Vi brukar tala om ett "apostoliskt team". Paulus hade flera med sig då han var ute och reste, förkunnade och grundade församlingar. Det handlar om människor som grundar en församling. Vi ser att Paulus i brevet talar om "oss" och "vi". Och vi tror att Gud är mäktig att resa upp bröder ibland oss som har denna uppgift. Inte "Apostel" med stort "A", utan bröder som reser upp församlingar...

- Varje söndag samlas alla husförsamlingarna, allihop. Vi kallar det Herrens dag. Då arbetar vi så lite som möjligt; det är vilodagen. Vi samlas och "firar" (celebrate), sjunger, tillbeder, delar med oss av det vi fått under veckan...

- Hur blev du själv en kristen? undrar någon.

Var tidigare musiker

- Det var i oktober 1973. Jag var musiker i nio år, spelade trummor inom olika genrer och musikstilar. Jag trodde att det skulle ge mig någonting. Dessutom var jag ganska lat, ville inte arbeta och tyckte att vara musiker var det närmaste man kunde komma att inte göra något.

- Jag blev engagerad i österländsk religion, buddism, men en dag kom jag in i en av de restauranger som syskonen hade. Jag såg genast att det fanns något verkligt i de här människornas liv. Det fanns ett innehåll i deras kristendom. En av bröderna där gav mig en bok som jag läste mycket på grund av vad jag såg i deras liv. Den boken ledde mig fram till en personlig tro, och efter en tid flyttade jag in i kommuniteten.

Ett av de band som starkast förenar oss i Sverige med vännerna i Vermont och Stuttgardt är konflikterna med systemet och kampen att stå utanför etablissementet. Frågorna där kampen är gemensam är

forts. sid. 25

Förra vintern lärde vi känna Gene och Marscha Spriggs, på snabbvisit hos Maranata i Sverige. Gene har varit med och grundat Kingdom Church Community i Vermont. Här lär Marscha ut en judisk folkdans.

Nanna Hillgren.

Nanna Hillgren kommer från Dalarna. Hon är en av Midnattsropets trogna kommissionärer som länge spridit tidningen regelbundet. Det är med stor glädje vi här låter henne berätta om sin frälsning och sitt liv.

Det är alltid lika roligt att komma till mötena

Text: Ulla Näsholm

Det var konferens på Gärdshyttan. Många syskon kom från olika delar av Sverige för att uppbyggas och få nya marschorder. En hel del kom från storfamiljer i olika delar av landet, men det var också en del ensamma syskon som kämpar sin uthålliga och trogna kamp skild från syskongemenskapen under större delen av året. När man träffar dem har de alltid ett uppmuntrande ord att säga och deras frälsning är så positiv och livsbejakande. Man kan inte låta bli att beundra och tacka Gud för dessa våra syskon som håller ut i kampen för Guds rike och som också har så mycket att ge.

- Tänk, vilket underbart bibelord jag fått. ''Du har älskat rättfärdighet och hatat orättfärdighet; därför har, o Gud, din Gud smort dig med glädjens olja mer än dina medbröder.'' (Hebr. 1:9)

Med låg intensiv röst och strålande ögon berättar en syster om sin upplevelse.

- Här är så fantastiskt. I natt kunde jag inte sova. Det var inget som störde. Jag låg och prisade Gud och då kom det här bibelordet till mig.

Den som delger mig denna erfarenhet är Nanna Hillgren från Svärdsjö i Dalarna. Hon är en av Midnattsropets mångåriga kommissionärer och det är så roligt att kunna presentera henne för våra läsare, ställa fram henne som ett föredöme och låta henne inspirera flera att på samma sätt sprida evangelium

Du har ju varit prenumerant och kommissionär på Midnattsropet i många år. Vilka reaktioner har du mött?

- Alla som jag gett en tidning har tagit emot den. Ja, det var en familj som jag hade prenumererat Midnattsropet till. De ville inte ha tidningen och skickade tillbaka den. Men annars har jag bara mött positiva reaktioner.

- Gud brukar visa mig, till vilka jag ska gå, men ibland har jag verkligen fått be om kraft för att kunna möta människorna. Jag behöver mer frimodighet. Det känner jag och ber om

En ny värld kom in

Nanna har arbetat på ålderdomshemmet i Svärdsjö i 16 år, men är nu pensionerad sen tre år tillbaka. Hon kan se tillbaka på ett växlande och innehållsrikt liv.

- Jag blev frälst 1939 i Filadelfia i Stockholm och senare också döpt där. Dopet hade en väldig betydelse för mig. Det betydde uppbrott på ett speciellt sätt och det var saker jag måste lämna när jag döptes. En ny värld kom in... Man sa till mig att pingstvännerna var tokiga, men jag fick uppleva kraften och blev också döpt i den helige Ande. Genom andedopet fick jag en ny bibel, tyckte jag. Allt blev så nytt och levande.

Fascinerad lyssnar jag till henne. De mörka bruna ögonen lyser när hon talar om Guds trofasthet och hur han lett henne i olika situationer.

Anspråkslöst och stilla berättar hon vidare. Vi sitter i serveringen på Gärdshyttan och jag glömmer både smörgåsen och kaffet. Hon talar om ett liv fyllt av kamp och svårigheter, men också ett liv där Guds härlighet uppenbarat sig. När jag vill förmedla något av vad hon sagt till Midnattsropet säger hon dröjande och eftertänksamt:

- Det är ju inget särskilt med mig, jag har ju inte gjort något speciellt. Ändå har

Guds nåd varit stor över mig och han har tagit hand om mig hela tiden.

- Och tänk om mitt vittnesbörd kunde få bli till välsignelse och jag skulle kunna vittna för ännu flera nu genom tidningen. Jag har bett att kunna komma vidare och få vittna för flera människor. Då blir ju detta en möjlighet.

TV-mötet skakade om

- Det var TV-mötet 1963 som väckte mig. Nog hade jag hört *om* Maranata, men jag förstod inte varför det behövdes en ny väckelse. I ett möte som en kamrat tog mig med till i Gävle, lyssnade jag till Arne Imsen första gången. Det var något som genom predikan lossnade inom mig. Alla föreställningar jag hade, måste jag lämna. Jag kände igen Jesus och sedan dess har jag varit ett med maranataväckelsen.

- Människorna läser i tidningarna om Maranata och bildar sig en felaktig uppfattning genom det. Därför har det ibland varit svårt att när man är ensam möta det, men vi får ta emot kraft för att kunna möta förföljelsen och stå för Jesus. Jagtror att ännu svårare tider kommer och därför är det viktigt att utrustas för att möta den tid som kommer.

Det är så uppmuntrande att träffa syskonen och dela gemenskapen med dem och under en sådan här konferens får man nytt mod när man ser alla syskon.

Gemenskapen betyder så mycket

- Maranataförsamlingen i Stockholm är ju min hemförsamling, men det är så långt dit och det är inte så ofta jag kan vara med. Därför betyder gemenskapen så mycket för mig och det är alltid en glädje när jag kommer till möten och träffar vännerna.

- Konferensen på Gärdshyttan har varit underbar. Det har liksom varit tyst i hjärtat ett tag men nu har jag fått ny kraft att fortsätta.

- Det måste bli ett mer uppgivande, kanske att ta avstånd på ett annat sätt. Den tid vi har framför oss är svår, och därför måste vi ta emot en rustning som håller. Jesus kommer snart och vi måste hålla ut till striden är slut.

Det är så roligt att träffa människor som kämpar. Det är ju en strid vi är inne i och Nanna har förstått det och tagit konsekvenserna av det.

Enträget och vädjande fortsätter Nanna med tanke på den som inte är frälst:

- Söken Herren medan han låter sig finnas, åkallen honom medan han är nära.

Det får bli slutorden i det här samtalet och vi önskar Guds välsignelse för fortsatt tjänst. ■

Vad då för ett liv?

Korban är ett uttryck i bibeln som betyder att judarna köpte sig fria ifrån sitt ansvar för sina föräldrar med en summa pengar.

Denna synd tar sig ett groteskt uttryck i dagens samhälle, där vi via skatterna köper oss fria från ansvar för både föräldrarna och barnen. De gamla läggs in på långtidssjukhus när de blir gamla och olönsamma, och barnen skickas till daghem; allt för att vi skall tjäna lite pengar till. Skatterna har blivit en ursäkt för att vi kan bete oss hur som helst.

Politikerna går på om social trygghet och rättigheter, medan svenskarna glupande äter deras ord. Jag kan tänka mig ett barn som växer upp i detta samhälle, först till daghem, sen till sia-skolan, sen till ett produktivt liv, eller till en missbrukares liv, slutande på ett långvårdssjukhus i ångest och smärta. Vad är det för ett liv?

Vilket ansvar vi maranatavänner har! Det räcker inte med att ära Gud med våra läppar.

Vi måste leva som Gud vill att vi skall leva. Vi måste leva i flergenerationsfamiljer. Det är det som ger livet innehåll. Måtte Jesus ge oss styrka till att föra ut vårt budskap! AMEN!

Johan Palm

forts. fr. sid. 23

JAMES HOWELL

många: barnen, agan, skolan, arbetslivet, konsumtionsidealen, o.s.v.

Givetvis kan vi inte heller det här tillfället låta bli att fråga om skolan.

- Vi började att ta barnen ur skolan-79, förra året. Vi hade inte ställts inför problemet förut, eftersom ingen hade barn i skolåldern i Chattanoga. Men då vi kom till Vermont blev det aktuellt.

- Vi såg att skolorna är en del av världsordningen. Barnen lärde sig något annat än vad vi tyckte var rätt. Jesus själv sa att eleven blir som sin lärare. Vi såg på lärarna. Homosexuella, strejkande, ateistiska, normlösa - allt var tillåtet. Vi ville inte att våra barn skulle bli lika dem...

Egen skola och hemförlossning

Per-Arne Imsen: Så i grunden för ert handlande låg alltså den undervisning ni hört om världen, vad världen representerar enligt bibeln?

- Ja, vi såg att det i skolan finns en ande som i själva verket skulle hindra barnen att ta emot Jesus. Och eftersom vi var i nöd, kunde Herren tala till oss. Vi upplevde att vi kunde inte göra det till någon slags lag att alla föräldrarna skulle ta sina barn ur skolan - utan det måste komma genom uppenbarelse. Det måste följa som en frukt av att Herren talar och visar hur vi ska handla.

- Är det fler frågor än detta med skolan som förorsakar konflikter med myndigheterna eller finns det annat också? undrar Sven-Åke Asplund.

- I etablissementet har det alltid funnits en och annan individ som varit emot oss. Det verkar precis som om det alltid för allting, finns någon lag, som dessa personer lyckas plocka fram och sedan går till olika myndigheter med för att sätta dit oss.

- Och det har inte endast gällt skolan. Vi har också råkat i konflikt för vårt sätt att leva och arbeta - tillsammans. Vi har *hemförlossning* också, och förskola - det mesta vi tar oss för verkar det finnas motståndare till...

- Det finns i USA t.ex. en lag som säger att man inte får bo fler än fem personer tillsammans om man inte är släkt med varandra - det spelar ingen roll hur stort huset är. Det är en av de frågor som vi kämpar med just nu och som ligger i rätten. Men vi säger till dem att Gud är vår Fader. Vi lämnade vår ”släkttavla” till dem. Det står i Galaterbrevet: ”alla är ni Guds söner genom tron i Kristus Jesus” och ”alla är ni ett i Kristus Jesus”. Dessutom i Gal. 4:6: ”eftersom ni nu är söner har han sänt i våra hjärtan sin Sons Ande som ropar: Abba, Fader!” och i den tolfte versen står det att vi är bröder. Vi läser också att ”det Jerusalem som är där ovan det är fritt, och det är vår moder”. Så sa vi till myndigheterna.

Kampen går vidare, skulle man kunna säga. Där Gud får en chans, uppenbarar han sig själv och vad han vill med sitt eget folk just nu. Det finns ingen mall eller detaljerad ritning för hur vi ska handla, eller kräva att andra handlar. Vi ska göra det som Guds Ande bjuder oss och glädja oss då vi ser att andra människor gör likadant - utifrån sina förutsättningar. Kärleken till Jesus och hans bröder strålar i dessa syskons ansikte, som Gud givit oss förtroendet och förmånen att lära känna. Låt oss älska dem - i handling! ■

Jag beslöt mig för att föda mitt barn hemma

Hur kommer det sig att många mammor idag vill föda sina barn hemma när det finns så välutrustade kliniker för att klara av alla eventuella komplikationer. Vad är det som samhället har missat när klinikerna framstår så frånstötande trots den tekniska fulländningen?
Här berättar en mamma varför hon själv födde hemma.

Text: Maj-Christine Ögren

Peter klippte av navelsträngen. Det var som vid en invigning, tyckte han.

När jag skulle få mitt tredje barn hade jag bestämt mig för att föda det hemma. Skälen var många. Det var inte bara det vanligaste argumentet för hemförlossning, ”att slippa den kalla, sterila och opersonliga sjukhusmiljön”, som gjorde att jag ville föda hemma. Nej, det fanns fler anledningar. Jag ville inte ligga på en klinik, där jag vet att det görs aborter på löpande band. Jag tycker blodet från alla dessa sönderslitna foster ropar från sjukhusens väggar. Vi kristna har protesterat, men inte gjort något som på något sätt får människor att reagera. Vad hjälper det att prata?

För mig var det också en familjeangelägenhet. Jag ville föda i lugn och ro, tillsammans med människor jag älskar mest och har naturliga relationer till, i första hand min egen familj. Och när vi har barnmorskor i församlingen, vad är väl naturligare än att de ska vara med!

Föda barn - ingen sjukdom

Men inte var det lätt inte. Det blev en kamp emot myndigheter och s k experter. Ett tag gav jag nästan upp. För att det hela skulle bli lagligt, räckte det inte med att en utbildad barnmorska fanns till hands. Nej, det måste också finnas en läkare, som tar ansvaret för förlossningen. Och få tag på en sån i det här landet är inte det lättaste för det är naturligt och vedertaget att när man föder barn då *ska* man ligga på *sjukhus*. Är man inte sjuk när man får barnet så blir man... Att föda barn borde vara det naturligaste som finns och ett friskhetstecken, och det skulle bara vara när det verkligen behövdes som sjukhusen anlitades. Det skulle bara vara av speciella medicinska skäl, där kvinnan utsätter sig och barnet för risker om hon skulle föda hemma. *Men att det inte finns någon valfrihet alls!*

Efter mycket letande lyckades jag få kontakt med en läkare som tyckte det är självklart att mamman ska få föda hemma om det är hennes önskan. Hon hade själv fött sina båda barn hemma. Hennes mamma, som är barnmorska hade förlöst henne.

Vi hade alltså fullgjort de krav samhället ställde på oss. Både barnmorska och läkare fanns. Så var det bara att vänta. Det var ganska mycket praktiska detaljer som skulle ordnas. Men visst var det värt besväret. Ulla Näsholm kom nedresande från Stockholm, för att hjälpa till vid förlossningen.

Barnen var helt fascinerade av underverket och tog saken så naturligt som bara ett barn kan göra.

Och så en morgon var det dags... Kvart i fem gick jag ner till telefonkiosken och ringde till församlingens Park hotell, där Peter, min man, var nattportier och sa att nu fick de faktiskt lov att komma. Ulla hjälpte också till på hotellet under ”väntetiden”. Efter en halvtimme kom Peter och Ulla. Vi satte på kaffet och åt en rejäl frukost tillsammans. Allt var som vanligt, fast det låg förstås spänd förväntan i luften. Ulla torkade av golvet i rummet där barnet skulle födas och så var det till att vänta

igen. Jag gick uppe och försökte vara som vanligt så länge som möjligt.

Tänk att få gå hemma och vänta. Det var så skönt. Barnen, Mika 3 och Gustaf snart 2 år, vaknade och kände på sig att det var något spännande på gång. Jag hade förstås inte räknat med att de skulle vara med, men det bara blev så. Och det var tydligen inte ett dugg märkvärdigt för någon av dem. Mika satt bredvid mig nästan hela tiden och undrade om bebisen skulle komma snart. Klockan åtta kom läkaren och två andra barnmorskor, som var väldigt intresserade av hemförlossning. Så någon brist på sakkunniga blev det då rakt inte...tvärtom.

Så kom Jonathan...

Efter två och en halv timme kom så Jonathan hur odramatiskt som helst. En stor kraftig kille såg dagens ljus och blev med mjuka händer upplagd på mammas mage där han låg och ''kurrade'' förtjust. Och så hade jag plötsligt tre barn omkring mig. Mika var helt fascinerad av underverket och tog saken så naturligt som bara ett barn

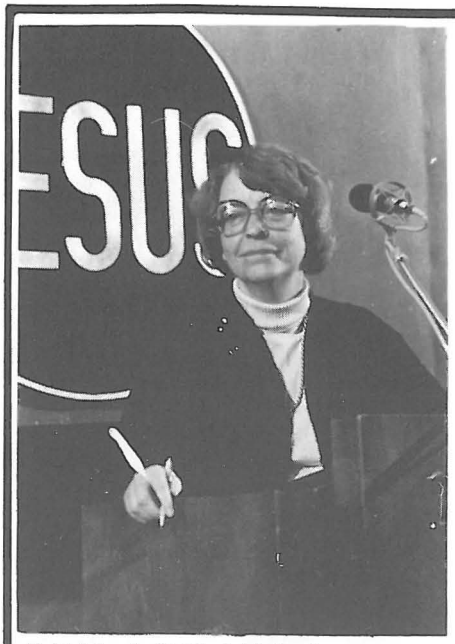
det gäller familjens återupprättelse

kan göra. Det måste vara onaturligare att mamma åker bort och kommer hem med ett barn fem dagar senare.

Alltnog, efter sex timmar åkte vi till hotellet, där jag skulle få stanna några dagar. Sonja hade ställt i ordning ett rum åt Jonathan och mig och vi blev verkligen kungligt mottagna, åtminstone kände vi det så. Syskonkärleken formligen strömmade emot oss under den här tiden.

Både under förberedelserna, under själva förlossningen och tiden efteråt har alla i storfamiljen verkligen ställt upp. Och vi har verkligen känt hur vi kommit närmare varandra. När vi blir beroende av varandra och överlämnar oss åt varandra så blir också de känslomässiga banden därefter. Man ser verkligen hur talet om lemmarnas beroende av varandra stämmer med det verkliga livet, när vi sätter oss i situationer där vi behöver varandra, även på det rent praktiska området.

Jag är så tacksam till Gud att jag har fått uppleva det här. Det är inget märkvärdigt, men i den här upp- och nervända tillvaron, där det är naturligare att åka till sjukhus fast man inte är ett dugg sjuk, blev det plötsligt förfärligt märkvärdigt. För mig betydde det en ny sorts självständighet. Jag gjorde någonting som jag verkligen ville och som jag upplevde var Guds vilja trots ett hårt motstånd och trots att många människor inte alls kunde förstå det. Man gör inte så bara. Och det blev en upplevelse för hela familjen, ja, för hela storfamiljen. ■

Britt Mogård i Filadelfiakyrkan.

Skolminister Britt Mogård vill inte säga något om hemundervisningen

Text: Thorbjörn Helmner
Foto: Thommy Jacobsson

Krisen i skolan ägnas stort utrymme i samhällsdebatten just nu. Även Filadelfiakyrkan i Stockholm har hängt på och inbjudit skolministern till "hearing". Om hemundervisningen ville hon dock ingenting säga.

Namnet Jesus lyser i guldskrift från podiet på plattformen. En ungdomskör i jeans övar gospel med funkbas och betongharmoni. Där står hon, skolministern Britt Mogård, personlighet i svensk politik, statskyrkligt uppfostrad och tydligt besvärad över några maranataföräldrars närgångna frågor.

Denna något ovanliga miljö för en skolminister, utgörs av Filadelfiakyrkan i Stockholm. En kampanjkväll i John Hedlunds korståg med en s k hearing har just avslutats. Det brännaktuella ämnet ''Är skolan kristendomsfientlig'' har behandlats genom utfrågning av en panel bestående av representanter från regering, skola, normgrupp, psykologexpertis och pingströrelsens egna skolarbetare men med Britt Mogård som given auktoritet och centrumgestalt den här onsdagskvällen.

Efter två och en halv timmes debatt, utfrågning och uttalande har nödropet så formats med en mun och samklang: ''Kristna föräldrar, ställ upp!'' ''Engagera er i barnens skolarbete''. ''Hjälp till!''.

Ett tiotal föräldrar med verklig rik erfarenhet av skolproblematik genom engagemang i hemundervisning och kamp för paragraf 35 i skollagen har lyssnat på första bänk igenkännande men en smula häpet när skolfrågorna tagits upp.

När presskonferensen som utlysts, inte blir av, uppstår något av förvirring i rörstrandshelgedomen, för maranatasyskonen, långt borta från professionalism, stormar upp för att få en intervju med skolministern.

Intervjun, som spelades in för radio Maranata, blev kort men är ändå så kusligt talande för skolmyndigheternas nonchalans, okunnighet och ovilja att sätta sig in i föräldrars situation som bedriver hemundervisning.

Radio Maranata: Vad har ni fått ut av den här hearingen om de kristna och deras förhållande och engagemang till skolan?

Britt Mogård: Jag tror det gäller samma sak för dom kristna som med skolan och det övriga samhället. Vi behöver betydligt mer samarbete och samverkan. Vi får inte ha gränser och förvänta sig att andra ska göra det vi inte vill.

Fråga: Om man läst normgruppens skrift ''Skolan skall fostra'' förstår man att ni nästan ropar på hjälp för att ta itu med situationen som råder när det gäller disciplinfrågor o s v . Hur upplever ni föräldrar som är så skeptiska att de ställer barnen utanför skolan för att bedriva hemundervisning?

Britt Mogård: Det är ett nederlag i så fall. Det kan finnas skäl till att ha privatskolor, kristna och andra. Min uppfattning är dock att de kristna borde vara de första som fanns i det allmänna skolväsendet för att påverka det.

Fråga: Har du ingen förståelse för kristna föräldrar som på grund av religiös övertygelse anser sig tvungna att bedriva undervisning i hemmet.

Britt Mogård: Det är i varje fall en religiös övertygelse som jag inte förstår med den religiösa fostran jag fått. Där har det aldrig handlat om så vitt jag vet, att de kristna skulle dra sig bort från världen utan att de skulle gå ut i världen. Men det är

forts. sid. 30

Maranata sjunger för fulla halsar!

Ronden

Maranatagruppens budskap haglade över kunder, personal och polis på Systembolaget på Trädgårdsgatan i går eftermiddag. Deras underhållning uppskattades inte av någon part. Hade det funnits ruttna ägg och tomater till hands misstänker Ronden att dessa kommit i rörelse . . .

Styrkt av sånggruppen bakom sig håller en av medlemmarna i Maranata ut vatten på trottoaren. Hans kamrater sjunger högre och högre och när han kastas in i polisbussen blir sången mycket kraftig. Längre ner på gatan stod Arne Imsen och gav truppen sitt tysta stöd.

Kunderna som koade på Systembolaget på Trädgårdsgatan var mycket upprörda. Förestan-

Vad var det som var på gång? Jo, mitt på golvet, omgivna av flaskor av alla de sorter, stod en

plats efter tio minuter. Och polisen lyckades med vad systemets personal misslyckats med.

lem kastades in i polisbussen, de sjöng medan han fördes bort. Den enda gången sången upp-

Imsen höll sig länge i bakgrunden. Först när kontroverserna med polisen var avklarade trädde

Den 5:e november dömdes ett 20-tal maranatavänner för störande av den allmänna ordningen i Jönköping. De hade ett år tidigare protesterat mot spritfloden genom att gå in på systemet och sjunga väckelsesånger mitt under pågående försäljning.

Strax efter domen fallit gjorde vännerna en ny liknande aktion. Men denna gång svarade polisen med att slå till på ett sällsynt otäckt sätt. En av deltagarna drogs in i polisbilen och transporterades till arresten alltmedan flera polismän höll fast och rått misshandlade honom. Efter frisläppandet tvingades han uppsöka sjukhus för att få sina skador omsedda.

Pressklipp ur Jönköpings-Posten.

Ny protestaktion mot spriten

Text: Ulla Näsholm

□ Efter bibelskolan var det samling och möten i Jönköping. Arne Imsen delade Guds Ord och undervisade i två oerhört laddade och mäktiga möten. Det var som om själva himlen sanktionerade budskapet och hela församlingen prisade och tackade Gud för vad man anade var en ny tid med nya möjligheter. Mötena var på kvällstid, men dessförinnan - under dagen - hade också hänt en hel del. Det handlade också om förkunnelse - men av en annan karaktär och riktad mot andra människor och företeelser.

Guds Ord förkunnades också i tingsrätten av en grupp maranataaktivister.

Bakgrunden var den här: Den 31 mars 1979 var ett 20-tal människor inne på systembolaget i Jönköping och sjöng och vittnade. Och demonstrerade. Det sista bestod just i att sjunga och proklamera evangelium på en sådan plats att ''det störde kunderna....'', ''den allmänna ordningen....'', etc . För detta var nu människor åtalade och ställda inför tingsrätten den 5 november 1980 i Jönköping.

Tidningarna skrev om rättegången och speglade en del uttalanden.

Framförallt poängterades det i rätten, att det inte var sång som framfördes utan högljutt skrän och skrik. Hade det varit sång, hade inte polis tillkallats, hette det.

Sjöng stilla och lågmält

Nåväl, det kan vara värt ett försök och efter rättegången gick ett gäng in på systembolaget för att sjunga, denna gång i ett lågmäldare tempo. Vi, (jag var själv med) sjöng stillsamma sånger och gamla välkända psalmer till gitarrackompanjemang.

Polis tillkallades även denna gång och på deras uppmaning att gå ut, avvek vi snällt och prydligt och ställde oss ute på gatan. Där tog Bertil Fredriksson en stor dunk med vatten, som han hade med sig, och hällde ut på gatan under det han ropade: ''Stoppa spritfloden...!'' 4-5 poliser rusade då fram till Bertil, slet tag i honom och slängde in honom i polispiketen. På platsen fanns några polisbilar och kanske 6-7 poliser. Efter ett tag åkte bilen med Bertil iväg och vi som stod kvar och sjöng kunde uppfatta hur poliserna slog Bertil medan de höll honom på bilgolvet. ''Våldsamt motstånd mot polis'', hette det senare.

Det är klart att vi blev upprörda. Bertil hade inte gjort något mera provocerande än att hälla ut vätskan på marken och för övrigt brukar Bertil ha nerver och känslor under kontroll och inte överila sig i ord eller handling, vilket han inte gjorde nu heller.

Några gick till polisen för att göra anmälan. Det visade sig vara i det närmaste omöjligt. Efter mycket parlamenterande lyckades en ''broder'' få göra anmälan. Men det var endast tack vare hans personliga erfarenhet av liknande ärenden i den vägen och genom hans uthålliga envishet som det lyckades.

Väckelse behövs även på polishuset

Bertil Fredriksson åkte till akutmottagningen på lasarettet sedan han släppts av polisen och där fick han stanna över natten. Han berättade sedan om sina upplevelser och bl a säger han så här:

—Jag trodde att det behövdes väckelse på systemet och visst gör det väl det. Frågan är väl om det inte är mera av behovet att det blir väckelse i polishuset.

Bertil misshandlades av poliserna, dels i bilen på väg till polisstationen och dels inne i cellen. Han säger själv:

Jag trodde jag skulle dö

—Jag är verkligen chockad av vad som hänt. Ingenting hade jag gjort eller sagt som kunde uppfattas som provokation och ändå gav de sig på mig. Att de slog mig var en sak, det värsta var när de bar iväg mig också tog ett strupgrepp på mig. Jag trodde att jag skulle dö och det svartnade för ögonen. Jag upplevde verkligen skräck och ångest över att det kunde gå till på det där sättet.

—Det är sånt som föder terrorism, och hade jag inte varit kristen, så vet jag inte vad jag skulle ha gjort.

Det är många saker man frågar sig och mycket man undrar över. Kvar står i alla fall faktum att det här inte är någon främmande väg för den som vill vara en kristen. Det är väl bara så att det inte är vanligt för oss idag att råka ut för sådana här saker. Att sen en fredlig demonstration och en önskan att förmedla ett levande budskap till människor i olika situationer kan få de här konsekvenserna är något som jag inte riktigt trodde kunde förekomma.

Och Gud bevare oss från att delta i allt fromt hyckleri som finns i kyrkor och bland många människor. Jag har faktiskt hört snälla, välanpassade och goda kristna som tagit avstånd från den här typen av demonstration.

Ibland verkar det som om icke bekännande kristna hade en större förståelse för aktioner av det här slaget. Rättens ledamöter t ex hade som individer respekt för vad ungdomarna hade gjort när de demonstrerat mot spriten, och andra människor från profana sammanhang har på andra platser gett sitt stöd och bifall till en protest av det här slaget.

Väcka människor till insikt

Men det blir väl en ny rättegång med ett nytt tillfälle att framföra budskapet till tidningar och rättens medlemmar. Även om utslaget är givet på förhand måste vi också inom detta område rikta en protest mot att rätten tycks går förlorad och människor utlämnas till godtycke. Kan vi väcka människor till insikt, få dem att förstå att det bara är evangelium som i grund kan förändra människan, måste vi göra det med alla medel.

Som ett bevis på att det verkar som om Apostlagärningarna idag börjar gå i bokstavlig uppfyllelse och att Jesu ord om att ”vad ni skall tala skall bliva er givet...” börjar få aktualitet både i Jönköping och på andra platser, så lyssnar vi till något av vad de som var åtalade för förargelseväckande beteende hade att säga om sitt tilltag att proklamera evangelium på systembolaget.

Peter Ögren, Jönköping:

—En protest som inte stör är en omöjlighet - då är det faktiskt inte mycket till protest.

—Det som låg till grund för vårt agerande är en protest mot den handel som gör att människor slås ut - och DET är mera störande än för högljudd sång, tycker jag. Vi kan också tala om andra proportioner - ett gäng som blockerar en hel stadsdel, då flyttar man helt enkelt busstrafiken, som ju skett här i Jönköping.

—Om vi går till historien kan vi ju se att många gånger olagliga saker, som verkat störande, gett resultat och förändrat situationen.

—Alkoholproblemen börjar bli ett nationalekonomiskt problem och det är helt nödvändigt med utomparlamentariska metoder.

Robin Widèn, Umeå:

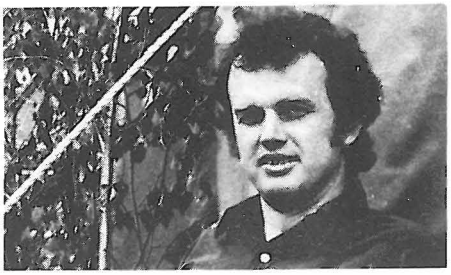
—Det är med djup inlevelse och stort engagemang som jag stod utanför systemet, det kan jag säga. Vi stod *utanför* när vi blev tagna och det står också i polispremomorian. Men så säger man att hade vi bara gått ut så hade ingen sagt något.

—I polisrapporten står det att det var för att det blev för stor uppståndelse utanför systemet som vi togs omhand....

Detta hände 1979 i Jönköping

Pollsen gör sin ”plikt” och tar hand om Tage Johansson på sitt speciella sätt.

Hans Brynte, Malmö

—Vi ser väldigt allvarligt på utvecklingen och det vi gjorde var ingen impulsiv eller överambitiös aktion. 13 stycken om dagen dör i följderna av spritmissbruket. 1985 beräknas mer än en miljon drabbas, och spritproblemen är på väg att bli ett nationalekonomiskt problem här i landet.

—Historien bevisar att såna här små punktaktioner har förändrat lagstiftningen åt rätt håll. Vår rättsordning har vi ju förövrigt grundat på bibeln efter Guds tio bud.

—Ett exempel på aktioner som förändrat lagstifningen är när Frälsningsarmén rensade pubarna i England. Det är ju ingen skillnad om staten legaliserar spriten - den är lika farlig för det.

—Barnmisshandeln beror i 90-95% på att spriten är inblandad, och vi kan peka på de skilsmässor där spriten varit orsaken.

—Problemen här i Jönköping är katastrofala, och samhället borde se på vår aktion med tacksamhet över att människor engagerar sig i de här frågorna och vill åstadkomma något genuint kristet och evangeliskt. Det är att beklaga att inte kyrkorna och frikyrkorna engagerat sig på det här sättet....

—Skall vi ta itu med de störande problemen är det väl så att poliskåren får gå in i hemmen, ingripa och ta hand om människor. Spritens skadeverkningar kan spåras inom många områden och kan inte jämföras med de problem som vi eventuellt kan ha åstadkommit med vår aktion.

—Vi har valt att gå den här vägen därför att inga parlamentariska metoder rår på att få en ändring till stånd. Alla står maktlösa och därför har vi valt att väcka människor genom detta sätt att agera.

Efter detta vittnesbörd fortsatte Hans med att från bibeln ta upp Jesu tillvägagångssätt när han bl a rensade templet. Med bibelläsning och en brinnande appell slutade han anförandet.

I både ordval och attityder bevisade de åtalade att det var en seriöst menad aktion som genom deras kristna tro var så mycket mer angelägen. Domstolsutslaget löd på böter, men samtliga åtalade bestred åtalet och domen kommer att överklagas.

Gud vill väckelse - vill vi? Det är i alla fall några som börjat ta några steg på en annan väg än den kyrkor och samfund anvisat. Människor blir inte väckta genom fin sång och fromt tal. Att sen metoderna kan diskuteras, ifrågasättas eller kanske omprövas är en annan sak. ■

forts. fr. sid. 27

BRITT MOGÅRD intervjuas om hemundervisningen

Britt Mogård intervjuas.

möjligt att jag inte är tillräckligt kunnig i frågan.

Fråga: Just nu har det kommit fram ett förslag om en ny lag när det gäller hemundervisningen. Har du något att säga om den?

Britt Mogård: Nej, det förslaget är ute på remiss och under den tiden yttrar jag mig inte i frågan. Jag vill inte påverka någons ställningstaganden.

Fråga: Du vill i alla fall inte stödja hemundervisningen?

Britt Mogård: Ni ska inte försöka få något uttalande ur mig nu. Ni får vänta. Jag kan bara säga att hemundervisningen som lagen nu har varit skriven, har varit avsedd för ett direkt föräldra-barnförhållande. Så vitt jag vet har maranataskolorna tänjt den paragrafen betydligt längre än avsett. Antingen får man skriva om paragrafen eller så får man ta ställning mot Maranatas sätt... Det finns ingen täckning i lagen för det i alla fall.

Fråga: Kan det bero på missförstånd från den som skrivit förslaget? I de fall där man refererar till hur undervisningen gått till så är det skolmyndigheterna och andra myndigheter som stått för beskrivningen. Inte föräldrarna!

Britt Mogård: Såna där synpunkter lär väl komma fram i remissvaret.

Fråga: Men det är ju inga föräldrar som är anmodade att uttala sig?

Britt Mogård:. Skulle man inte kunna tänka sig att man yttrar sig ändå? Så vitt jag vet gör dom det. ■

forts. sid. 7

GUD SATTE FIENDSKAP

da ut budorden, reducera dem eller på något sätt korrigera dem, utan han kom för att skärpa dem. Budorden skulle hädanefter ristas in på tavlor av kött i människornas hjärtan. En mycket smärtsam behandling var nödvändig. De skulle inte skrivas på tavlor av sten, ramas in, hängas över altaren eller kompletteras med krusifix och ritualer. Budorden skulle genom den helige Ande ristas in i människornas hjärtan av kött.

För att det skulle ske, måste stenen bort. Stenen, Jesus menade, var emellertid inte tagen från något berg såsom Sion, Horeb eller Sinai. Det var berg som varje individ bar i sitt eget väsen. Det hårda stenhjärtat, som hade förstört instiftelserna Gud hade gett, måste bort.

Det var stenhjärtat som hade förstört relationerna med Gud. Det hade också förstört äktenskapet, som är av Gud instiftat, och tvingat Herrens tjänare Mose skriva skiljebrev. De äktenskapliga förhållandena blev onormala. Mannen fick flera kvinnor. Därigenom kom människorna att markera distansen till Gud men också distansen till varandra. Så uppenbarades ett ogudaktigt liv i trots mot Gud och ett orättfärdigt liv i kärlekslös gärning mot nästan.

När Jesus kom sade han inte: ''Saliga äro de som äro med i mina sammankomster och hjälpa mig att predika och sjunga solo. Saliga äro de som som sjunga kvartett. Saliga äro de som giva till missionen. Saliga äro de som förse mig med vad jag behöver''.

Nej, han sade: ''Saliga äro de som hungra och törsta efter rättfärdighet''. Med dessa ord fångade han in hela mänsklighetens dilemma.

Varför är mänskligheten så osalig? Därför att den är så orättfärdig. Varför är mänskligheten så olycklig? Därför att den är så orättfärdig. I familjelivet är allting så perverst och sjukt.

Om mänskligheten avvikit så grovt står det dock om Jesus:''Därför o Gud, därför att du älskat rättfärdighet och hatat orättfärdighet, därför o Gud, har din Gud smort dig med glädjens olja mer än dina medbröder''.

Rättfärdighet och glädje hör samman. Jorden kommer inte att uppleva någon förblivande glädje förrän förändringen i hela skapelsen blivit total. Skriften säger att Gud har beslutat att hela skapelsen skall pånyttfödas. Nya himlar och en ny jord, där rättfärdighet bor skall träda fram. Ära vare Gud!

Det är detta vi väntar på. Vi väntar inte på en ny världsordning. Vi väntar främst på nya himlar och en ny jord. Det är det som är vårt evighetshopp och det är den jorden vi skall befolka, visserligen inte med den här kroppen, men med härlighetskroppen, som är så beskaffad att den passar in i Guds rättfärdiga, heliga och härliga sfär. Vilken dag det skall bli! Eja, vore vi där!

Där finns också den eviga lyckan, därför att det blir en jord utan krematorier och kyrkogårdar. Det blir också en jord utan präster. Det blir en jord utan fängelser och sjukhus, ty där rättfärdigheten bor, där relationerna är ostörda, obrutna och friska, kan aldrig ondskan terrorisera, tyrannisera eller överhuvdtaget komma in.

Vem var Jesus

Vad gjorde då Jesus? Han gick till folket med sitt budskap och människorna upptäckte att han läste ur deras egna skrifter, lagen och profeterna, för han hade ingen egen bibel. Han läste samma heliga skrifter, som rabbinerna gjorde i synagogorna men ändå var han helt annorlunda. Han talade på ett sådant sätt att de måste lyssna. Förunderligt nog var han helt ensam.

Man frågade sig varifrån han fått sin lärdom? Kunde de få se hans betyg? Eller kunde han visa dem sin doktorsavhandling, så att de fick veta vem som varit hans teologiska handledare? Hade han gått på universitetet i Jerusalem, i Atén, i Alexandria eller i Rom.

Det var något förunderligt med Jesus. Det enda de visste om honom, var hans föräldrar, och det sade sannerligen inte mycket. I varje fall gav det inte någon nimbus åt hans personlighet. Det var den där Maria, i och för sig en from kvinna, och Josef. Ville man vara riktigt arrogant, kallade man honom helt enkelt för Marias son, för då lämnade man rum för alla spekulationer, åtminstone på det moraliska planet. Då hade man överlämnat hans rykte åt pöbeln för att den i stort sett skulle få göra vad den ville med det. Ingen kunde ju spåra läroinsitutionen han kom från eller hans lärare som undervisat honom. Paulus hade ju en betrodd lärare, Gamaliel, men vem hade undervisat Jesus?

Man sökte på olika vägar göra sig en bild av Jesus. Själv sa han bara: ''Mitt ibland eder står en som ni icke känner''. Man kun-

LENNART HANE:
FÖRSTATLIGANDET AV VÅRA BARN
En rykande het debattskrift över hur den svenske lagstiftaren genom det bedrägliga begreppet "Barnens rätt" tillskansar staten godtycklig makt över medborgarnas barn.
Du måste läsa den!
Pris 25:- inkl. moms

Orderadress: MRM Box 344 101 24 Stockholm Tel. 08-235 230

de inte förknippa honom med någon auktoritet i Israels religiösa liv, med någon synagoga eller någon speciell grupp eller familj.

Vem var han då? Han var kvinnans säd, i motsats till ormens säd, i öppen fiendskap mot det välde som styrde och dominerade en nation, på väg mot förstockelse. Han var kvinnans säd i motsats till ormens säd - Herodes, Pilatus och Kaifas. Dit hörde andra kända portalfigurer i nationens liv tillsammans med alla de anonyma skaror, som kom till honom för att om möjligt tillägna sig vad de anade vara det bästa hos honom men ändå utan att följa honom. Det som inte passade kunde de sortera bort. De ville ha litet av Jesu ideal och kraft. Alltsammans var bra, bara man kunde hålla Jesus på respektabelt avstånd. De ville gärna ha välsignelse av hans gärningar, bara de slapp honom själv.

Det var så man sade i Laodicea. Där hade de rationaliserat bort Kristus men kunde ändå säga: ''Jag är rik, mig fattas intet''. De hade byggt upp hela sitt imperium på det Kristus representerade men medan detta skedde hamnat i en så förödande självförgudning att Frälsaren hamnat utanför. Verksamheten gick vidare, ja, inga dramatiska väckelsemöten som förr och inga syndabekännelser. Det var lugnt i Laodicea - i dödsriket. Det var dödrikets väntrum man hade dekorerat. Där hade man placerat sig. Du ormasäd, du huggormars avföda, sade Jesus till sin samtids intelligentia och elit.

Hemligt beslut

Knappt hade han sagt det, förrän kommittéerna och makthavarna samlades i sina rådsförsamlingar för att besluta om vad de skulle göra. De hade hemliga förhandlingar om hur de på ett diskret sätt skulle kunna röja Jesus ur vägen, så att inte folket skulle kunna misstänka vilka deras avsikter var.

Prenumerera på

MÅNADENS KASSETT

• Gedigen bibelundervisning • Evangelisation • Väckelsemöten med församlingssång • Bibelkunskap •

ARNE IMSEN, GUNNO ANDERSSON, JAN-EGIL HAFSAHL m. fl. undervisar

Du får ett kassettband i månaden och betalar 20:- per band.

MRM

Mannen från Nasaret

Du fattige man från Nasaret
Publikaners och syndares vän
Hur finner Du Dig till rätta
Känner Du Dig hemlös än?

Du som lades i Betlehems krubba
Och vandes vid stallukt och hån
Vars kärlek ingen kan rubba
Var tog Du väl krafterna från?

Hur trivs Du bland glittret och prålet
Bland falskhet och avguderi?
Bland högljudda människoskrålet
och allt mänskligt skattsökeri?

Hur trivs Du i helgedomen
Detta verk utav människors håg
Vill Du vårda Dig om dem
Eller gör Du ett gissel av tåg?

Säg, varar väl ännu Din kärlek
Till ett släkte som grymt Dig bedrog
Förlåter Du ännu all smälek
Var det fåfängt på korset Du dog?

Axel Sundberg.

De var politiker i sin rätta återspegling.

Så är det också bland många politiker idag. Där möter man ofta mördarligorna. De mördar inte med jetplan och trotyl; de mördar med tungan, med tankar och ord. De ljuger och förstör för varandra för att om möjligt åstadkomma maktbalans i samhället. Det är här vi möter ormasäden. Gud satte fiendskap så att denna ondska inte skulle kunna utvecklas. Ändå har tillståndet utvecklats dithän att ondskan exponerat sig mer än någonsin.

Så har folket börjat röra på sig och gruppera sig. Man säger: ''Arbetare i alla länder förenen eder''. Så samlar man sig i kamporganisationer för att röja undan makthavarna. Man vill komma åt maktmedlen. Vi har bl.a. kvinnorörelsen, som säkerligen rymmer en hel del idealism och en och annan sanning. Denna mixtur av idealism och maktbegär, av vision och destruktion - självdestruktion - skapar förutsättningar för att samla alla stackars kvinnor i internationella rörelser. Man samlar sig och tror att man genom vissa förändringar i systemet skall kunna förändra samhället och sin egen situation på ett genomgripande sätt. Tänk vad man bedrar sig!

Gamla makthavare ersättes så av nya. Privatkapitalism blir statskapitalism, eller så får vi ett korporativistiskt samhälle? Förut satt tio kapitalister vid makten. Efteråt sitter femton socialister på deras taburetter och förvaltar det kapitalistiska samhället. Visst fick arbetarrörelsen makt, men den är personifierad i tio, femton personer som sitter och styr eller manipulerar och myglar.

Så kan det gå till och så har det gått till i alla tider. Byt ut mannen mot en kvinna på maktens taburett och utvecklingen kommer att gå ännu snabbare av den enkla anledningen att kvinnan är mer medial och karismatisk än mannen och hon kan samtidigt både tala i tungor och härska. Hon är öppen för alla inspirationer.

Homosexualitet

Kvinnorörelsen banar väg även för den homosexuella rörelsen genom att forcera spärrarna mellan man och kvinna. Man vet inte längre vem som är man och vem som är kvinna. Man kan snart inte se det om man inte gör kroppsvisitation. Det är väl frågan om inte de här kroppsliga kännetecknen också går förlorade. Sociologiska och psykologiska förändringar kommer förmodligen att följas av anatomiska förändringar... Så berömmer sig människan av det som är hennes dårskap och fördärv. Det här är kultur, säger hon. Det här är progressivitet, säger kvinnan. Det är ormens säd, säger bibeln. Gud satte fiendskap mellan kvinnans säd och ormens säd.

Alla försök att lösa mänskliga problem utan att gå till själva grundorsaken är ett utslag utav ormasädens avsikter. På grund av störda relationer är människan perverst bunden till jorden, traditionerna och familjen genom ett system, som byggts upp och förvandlat hela släktet till slavar. Vi exploaterar jorden. Vi är bundna i släkttraditioner och religiösa traditioner.

Varför har vi inte kommit längre på trons väg? måste vi fråga.

Det heter om det släkte som gick ut ur Egypten och vandrade genom öknen för att gå in i landet: ''Så kommo vi till Kades Barnea''. Efter bortåt 40 år var folket tillbaka till utgångspunkten, elva dagsresor ifrån Horeb. Under 40 år hade man i realiteten avverkat bara 11 dagsresor.

Ökengenerationen

Det här är bilden på många kristna. De är lojala men olydiga. De är lojala mot gruppen, mot klassen, mot föräldrarna, mot far och mor, mot syskonen, men olydiga mot Gud. Resultatet har blivit en cirkelgång i en öde öken, som aldrig tycks ta slut.

Kringvandringen tog inte heller slut förrän en hel generation gått bort. Då den generationen var borta, heter det, då kommo de åter till Kades Barnea. Då erhöll folket Deuteronomium — den andra lagen — egentligen en kopia utav den tidigare uppenbarelsen. Gud kom inte med någon ny uppenbarelse. Han förnyade bara sitt ord för en ny generation.

Ut ur öknen kom så ökengenerationen

vänd!

forts. från föreg. sida

med sin starka profil, född och fostrad i öknen. De enda folkhögtider den generationen kunde minnas, var de stora begravningsakterna. Fem tusen, tio tusen, ja, tjugo tusen hade dött. Fädernas vandring avbröts av dödens inbrytningar i lägret. Skaran reducerades ständigt.

Till dem som gick under hörde dem som ägnat felaktig omsorg om sina barn. Hur skulle det bli med barnen och kvinnorna, hade de försiktigt frågat sig. De gjorde sken av att de hade större omsorg om de svagare grupperna i samhället än Gud själv. De trodde sig behöva speciella skyddsanordningar. De var toleranta och skenbart medlidsamma och omtänksamma. Så skövlades en hel generation. Ökensanden blev deras slut. De började men kom aldrig fram. De var ormasäden. Gud hade icke behag till dem, ty vad de hörde blev inte upptaget genom tron i deras hjärtan. Det blev för dem bara religiösa och teologiska teorier.

Men så inträffade det märkliga. Vid Kardes Barnea hördes de nya väckelsesignalerna. Folket fick uppmaning att åter draga åstad. Så invigdes en ny ledare, Josua, och togs ut. Josua betyder frälsare. Folket reste sig ur lägret och befriade sig från mörkrets och dödens käftar. Åter formade sig folket i processioner, denna gång för att gå över floden och in i landet.

En på-stället-marsch

Varför har då inte vi kommit vidare? Varför sitter vi fortfarande i samma situation som för ett år eller två år sedan? Varför har vandringen avlösts av en på-stället-marsch?

Man rör sig men kommer ingenstans. Man erövrar inte en fotsbredd och intar inte något nytt område. Man får bara en och annan uppenbarelse, som ökenvandrarna fick. Ett och annat gudsingripande inträffade i akuta situationer bara då hela nationen höll på att utplånas på grund av de fördärvets makter, som man själv öppnat för. Så kom Gud med sin nåd och sitt förbarmande och räddade folket ur svårigheter och problem.

Så här är ofta också församlingens situation. Man har varit konstant olydig. Man har förlorat glädjen, visionen och hänförelsen och stagnerat i utvecklingen. Så har man blivit sittande utan att komma ett steg vidare. En del har försökt lösa problemet genom att söka religiösa, fysiska eller andra sensationer. Bara man sett människor ramla i golvet, fått benen förlängda eller sett andra spektakulära ting, har man trott väckelsen komma. Men det hjälper inte vare sig med karismatiska upplevelser eller fysiska manifestationer. Det tarvas omvändelse och skilsmässa ifrån världen. Det måste till ett uppbrott från ormasädens inflytande för att komma in under kvinnosädens.

Vad beror det på att vi inte kommit längre på trons väg? Har vi varit felaktigt lojala mot människor som krävt vår solidaritet och därmed konserverat ett orättfärdigt förhållande? Vi skall ju lyda Gud mer än människor. Varför har vi inte tagit konsekvenserna av vår tro med avseende på barnen och med avseende på hemmet eller våra resurser?

Vi har hellre ställt oss lojala mot farmor, farfar, pappa och syskonen och bundit oss vid torvan och arvet än att vi frågat efter Guds vilja. Så har vi blivit perverst bundna vid släkten och fädernesgården eller bilen. Så har vi fastnat och inte kommit ett steg vidare. Vi har blivit lojalt bundna till åtaganden, som vi själva under smörjelsen gått in under, men som blivit oss ålagda genom andras beslut. Vi har varit lojala ända till döds. Vi vann världen men förlorade vår själ.

Nu kommer dock en ny generation, som hört om trosfäderna. Den har åter börjat fråga efter Abrahams, Isaks och Jakobs Gud — fädernas Gud. Gud vill ha ett folk som skall sändas åstad för hans räkning. Det är kvinnans säd, som börjar göra anspråk på sina rättigheter. Det är en kamp, som kommer att intensifieras och trappas upp.

Gå icke i ok med...

Paulus drog upp riktlinjerna, när han sade så här: ''Gå icke i ok tillsammans med dem som icke tro''. Paulus väckte upp fiendskapen och drog upp gränserna.

Vad har väl tro att skaffa med otro? frågade han. Vad har rättfärdighet att göra med orättfärdighet? Hur låter sig Kristus förlika sig med Beliar? Gå ut ifrån dem! uppmanade Paulus.

Här uppenbaras för oss en hemlighet. Förutsättningen för gemenskap är uppbrott och uttåg. I det läggs den rättsliga grunden

Vi har sammanställt sändningstiderna: (dec. 1980)

STOCKHOLM
88 MHz
Tel. 08/23 52 30

Tis	8.30 - 8.45
	20.30 - 21.00
Ons	23.00 - 24.00
Tor	8.30 - 9.15
	20.30 - 21.00
Fre	20.30 - 21.00
Lör	22.30 - 23.00

JÖNKÖPING
98,5 MHz
Tel. 036/12 12 08

Mån	19.15 - 20.15
Tis	20.30 - 21.30
Ons,Tor, Fre	20.30 - 21.30
Lör	19.00 - 20.00
Sön	20.00 - 20.00

JÄRVA
91,2 MHz (Sthlm nordv.)

Mån, Fre	20.00 - 21.00
Sön	22.00 - 23.00

GÖTEBORG
94,9 MHz
Tel. 031/22 52 80

Tis, Tor	12.00 - 13.00
Ons	22.00 - 23.00
Fre	19.30 - 20.30
Lör	16.30 - 17.00

ESKILSTUNA
92,7 MHz
Tel. 016/14 04 01

Mån, Ons, Lör	20.00 - 21.00
Tis, Tor	9.00 - 10.00

KUMLA
94,3 MHz
Tel. 019/700 25

Mån, Ons, Fre	20.30 - 21.30
Tis, Tor, Lör	10.00 - 11.00

SANDVIKEN
89,9 MHz
Tel. 026/25 28 18

Tis, Tor	19.00 - 20.00

UMEÅ
89,8 MHz
Tel. 090/19 11 44

Mån	8.30 - 9.30
	20.00 - 21.00
Tor	20.00 - 21.00
Sön	12.30 - 13.30

MALMÖ
90,2 MHz
Tel. 040/655 55

Mån t.o.m. Fre	10.00 - 11.00
Mån t.o.m. Tor	19.30 - 20.30
Lör, Sön	19.30 - 20.30

för vårt barnaskap. Det är vårt barnaskap som vittnar om vilken art vi är av. Jesus sade: ''Mitt rike är inte av denna världen''. Därmed avslöjade han rikets art. ''Var art för sig'', står det skrivet i Ordet.

Satans metod är att söka blanda ihop begreppen och sudda ut. Gud däremot drar upp gränserna. ''Var art för sig''. Trons folk och otrons kan alltså inte förenas i samma samfund eller kyrka. Trons folk går ut till honom utanför lägret för att bära hans smälek.

Ljus och mörker kan inte förenas. Det går inte att para ihop oxe och åsna. Det finns inga övergångar mellan elementen och ingen felande länk som kan förena arterna. Det kan visserligen ske förändringar inom arterna men ingen övergång dem emellan. Världen och människorna i världen kan förändras, men bara till likhet med Antikrist. Guds folk förenas dock till likhet med Kristus. ''Var art för sig''. Trons folk för sig, men inte på grund av åskådning utan på grund av naturen.

Gå ut!

Låt oss gå ut! Ut ur arbetsgivarföreningen! Ut ur fackföreningen! Ut ur intresseorganisationerna! Ut!

Då säger någon: ''Hur skall jag då överleva?''

Vem har sagt att vi skall överleva? Har vi missförstått det hela? Vi är väl inte kallade till att överleva. Vi är kallade till martyrskap, vilket innebär att vi lägger vårt liv som ett heloffer på Guds offeraltare och går in under lidandet.

Vårt liv är väl inte beroende av Konsum eller ICA, Volvo, fackföreningen, arbetsgivarföreningen eller andra föreningar? Är det så har vi redan bejakat en allvarlig utveckling och mentalt förberett oss för det faktum att hela mänskligheten så småningom varken skall kunna köpa eller sälja utan att ha ett speciellt märke på högra handen och på pannan. Det gäller, säger bibeln, för de heliga och utvalda att vara vakna och ha insikt. Är vi beroende av karteller och föreningar, av organisationer, gillen och andra gemenskapsformer för vårt sociala eller ekonomiska liv är vi redan fjättrade i ett antikristligt system.

Så här säger bibeln: ''Gå ut till honom, utanför lägret, för att bära hans smälek. ''Smäleken kommer av att Gud har väckt fiendskap till ormasäden, förkroppsligad i religionen, ekonomin, filosofin, politiken, nöjeslivet, i den ideella verksamheten och i idrottsorganisationerna. Gud har markerat gränserna. Allt utanför Guds gränser är människans medel att vinna frälsning utan Kristus.

Men Gud har satt fiendskap. Kristus låter sig icke förenas med Beliar. Så finns det heller inga möjligheter att förena ett gudstempel, såsom du och jag är, med ett avgudatempel. Allt det vi förtröstar på utanför Gud, är nämligen avguderi, ett raffinerat, civiliserat eller primitivt avguderi. Vi kan inte befrias från det bara genom att gå till Herrens bord, sitta ned i ett och annat förmiddagsmöte, vara sångledare, vara med i KDS, Broderskapsrörelsen, frisinnade medborgarföreningen eller moderaterna. Det är ormasäd. Det enda sättet är att i lydnad göra vad Jesus säger nämligen acceptera fiendskapen och gå ut till honom utanför lägret och bära hans smälek.

''Jag har nog aldrig varit frälst''

Kanske någon tänker: ''Jag har nog aldrig varit frälst''.

Nej, det finns en viss risk för att det är sant. Nog har vi bekännt oss för både det ena och det andra utan att fråga efter rättfärdighetens frukter. Det är dem vi måste efterlysa. Vi måste återskapa de nytestamentliga gemenskapsformerna. Vi får inte fråga bara efter det som rör vårt eget, min kropp eller mina medel. Alltsammans är endast gåvor, givna för att tjäna och tillbedja Gud och för att förverkliga Guds eviga plan i tiden. När vi går ut ur världen skall vi inte hamna i ett vakuum. I stället för världsordningen bygger vi upp församlingsordningen, som har sitt eget sociala, ekonomiska och kulturella mönster i ett nytt liv, där rättfärdigheten bor.

Genom församlingen är vi ett avskilt folk, Guds egendomsfolk, uttagna och utvalda för att Gud igenom oss skall bevisa sin nåds väldiga rikedom emot hela den synliga och osynliga världen under tillkommande tidsåldrar. Han har gjort det så mäktigt, så märkligt och så underbart att dessa hans tjänare blivit ljus. Jag skulle vilja kalla det, märkliga ljusfenomen i tiden. De blir inte kända på jorden som ljusbärare. Tvärtom stämplas de som mörkermän och glädjedödare. De sitter dock inte i de politiska rådsförsamlingarna och doserar, laborerar, diskuterar och pladdrar bort tid och resurser. De inviger sig i stället i bönens heliga tjänst. I stället för diskussioner, beder de sig igenom. De är det folket Gud har uttagit för sin räkning.

Den eviga staden

När vi så möter Jesus vid tidsålderns ände skall han föra oss in i den eviga staden. Det första vi skall se, när vi går på gatstenarna, är namnen vi skall få. Där har vi Petrus och Lammets tolv apostlar! De tjänade Gud och åstadkom stora förändringar på alla områden både i tiden och i evigheten. På samma sätt som Selma Lagerlöf, Nobel eller Sergel har fått gatstumpar uppkallade efter sig i Stockholm, för sina insatser emot samhället och mänskligheten, så skall vi få gatstenar i himmelen på grund av våra insatser.

När vi alltså kommer in genom de himmelska portarna, skall det stå på den ena porten ''Simon Petrus''. Halleluja! På en annan port står det ''Matteus''. Börjar vi söka oss fram i det himmelska Jerusalem, skall vi finna någonstans - fatta mig nu rätt - Arne Imsens gata. Fast då skall jag inte bära det namnet därför att då har jag fått ett nytt namn. Jag är övertygad om att så här markeras våra områden, när vi tjänat i trohet på jorden. Stenarna är grunden för den nya staden och den nya tidsåldern.

Fatta mig rätt! Allt det vi eftersträvar eller åstundar för att förhärliga hans namn, kommer att förverkligas, om vi går in på trons och lydnadens väg. Kom ihåg att det dock inte sker i förening med världen eller ormasäden. Det sker bara genom avskiljelse och överlåtelse åt Herren. ■

Midnattsropet

VÄCKELSEKRISTEN FRONT

Utkommer med 16 nr om året.

Ansvarig utgivare: Arne Imsen.

I redaktionen: Lars O Andersson, Gustaf Jillker, Stina Fridolfsson, Per-Arne Imsen.

Prenumerationspriset är: Helår 60:—, Halvår 32:—, Kvartal 17:—. Lösnummer 4:50. Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar ''rullande abonnemang'', dvs prenumerationen gäller tills uppsägning sker.

Meddelanden om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tiuningens expedition eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag: vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

MIDNATTSROPET
Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08/23 52 30
Postgiro: 57 16 20-4

MARANATAFÖRSAMLINGEN
Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08/23 52 30
Postgiro: 44 10 05-6

GAMLA BRO, servering
PILGRIMSHEM, hotell
PILGRIMSBODEN, kläder
KLARA TONER, missionsbokhandel
BROSALEN, möteslokal
RADIO MARANATA, studio och redaktion
Gamla Brogatan 27, Stockholm
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. (växel) 08/23 52 30

Omslagsfoto: Reino Jillker. Vinterbild från Gäddede.

Tryck: Pilgrims-Tryck, Bromma 1980

En ljus idé:
SPRID EVANGELIUM I JUL

Julen står för dörren med allt vad den innebär. Vi märker det bl.a. på den explosivt ökade handeln med alla tänkbara och otänkbara varor. Många av dem onyttiga och helt meningslösa.
För oss, som pånyttfödda kristna, har julen ett helt annat innehåll. Evangelierna berättar om änglarna som förkunnade evangelium — "Se, jag bådar eder en stor glädje — Idag har en Frälsare blivit född — Han är Messias."
Vi bär denna heliga tradition vidare; att sprida detta glädjens budskap till alla människor. Julen är ett enastående tillfälle. Var vis och utnyttja det — maximalt.

MRM Klara Toner
Box 344,
101 24 Stockholm
Tel. 08-235 230

En alldeles utmärkt julgåva är det nya kassettbandet med

SIGNE IMSEN

Hon intervjuas, sjunger och spelar.
Se annons på sidan 21.

Boknyhet!
SIKTA HÖGT
av Ralph Shallis

En bok om tillväxt i det kristna livet. Boken riktar sig speciellt till nyomvända eller ungdomar. Den innehåller ett lättgripligt, vägledande budskap av en erfaren författare.
Ralph Shallis arbetar bland ungdomar i Frankrike, men även i flertalet andra europeiska länder.

Pris kr. 26:- inkl. moms.

Boknyhet!
DE YTTERSTA TINGEN
av Georg E Ladd

En mängd böcker som behandlar de bibliska profetiorna om de yttersta tingen har publicerats under senare år. Många av dem är spekulativa och innehåller påståenden och slutsatser, som inte kan verifieras utifrån de bibliska texterna.

Professor Ladd menar att vår analys och tolkning av de texter i Gamla testamentet som behandlar eskatologiska frågor måste vara förankrade i Nya testamentet.
Pris kr. 30:- inkl. moms.

Julgåvan som varar hela året

Väldigt många önskar ge bort Midnattsropet till vänner och bekanta som gåva. Det är en bra tradition.

Vi erbjuder här gåvoprenumeration för 48:- per styck.
Skriv gåvoprenumeranternas namn och adress, samt ditt eget namn längst ner på kupongen på sid. 35. Sätt sedan in 48:- per prenumeration på Midnattsropets postgiro **57 16 20-4**, så sänder vi det avbildade presentkortet, samt tidningen Midnattsropet under hela nästa år.

VÄGGKALENDERN 1981

En dekorativ väggkalender i format 62 x 45 cm, med en daglig påminnelse om maranatafolkets stora gemensamma böne- och tacksägelseämnen.

Pris kr. 10:- inkl. moms.

Klara Toner, **Box 344, 101 24 Stockholm, Tel. 08-235 230**

GÅVOPRENUMERERA!

Fyll i gåvoprenumeranternas namn, samt ditt eget namn längst ner. Skicka kupongen till oss, och sätt in 48 kr. per prenumeration på pg. 57 16 20-4.

NYHET!

CHRISTINA IMSEN
sjunger evangelium Volym 3

KRISTUS LEVER
är min segermelodi

Kristus lever är min segermelodi / Jesus, jeg vil knele ned / Laodicea / Jag har valt att göra sällskap/Tänk en gång när slöjan brister/Till världens larm och vimmel/Skrifternas Jesus/ När på Golgata Jesus vann seger/Snart kommer Jesus / På apostlarnas tid / Create in me.

LP-skiva: *MRL 2114 stereo*
Kassettband: *KB 114 stereo*

MRM
Box 344
101 24 Stockholm
Tel. 08-235 230

Sänd mig mot postförskott
..... st LP-MRL 2114 ..... st Kassett-KB 114 **Pris kr. 40:- inkl. moms.**

Namn: .....
Bostad: .....
Postnr, adr: .....
Tel: ..... / .....

Jag vill gåvo-prenumerera till:

1. Namn: .....
   Bostad: .....
   Postnr: .....
   Postadr: .....
2. Namn: .....
   Bostad: .....
   Postnr: .....
   Postadr: .....
3. Namn: .....
   Bostad: .....
   Postnr: .....
   Postadr: .....
4. Namn: .....
   Bostad: .....
   Postnr: .....
   Postadr: .....
5. Namn: .....
   Bostad: .....
   Postnr: .....
   Postadr: .....
6. Namn: .....
   Bostad: .....
   Postnr: .....
   Postadr: .....
7. Namn: .....
   Bostad: .....
   Postnr: .....
   Postadr: .....

☐ **Sänd gåvoprenumerationer till ovanstående adresser. Jag har betalt 48:- per prenumeration på pg 57 16 20-4 den ..... / ..... 1980 .**

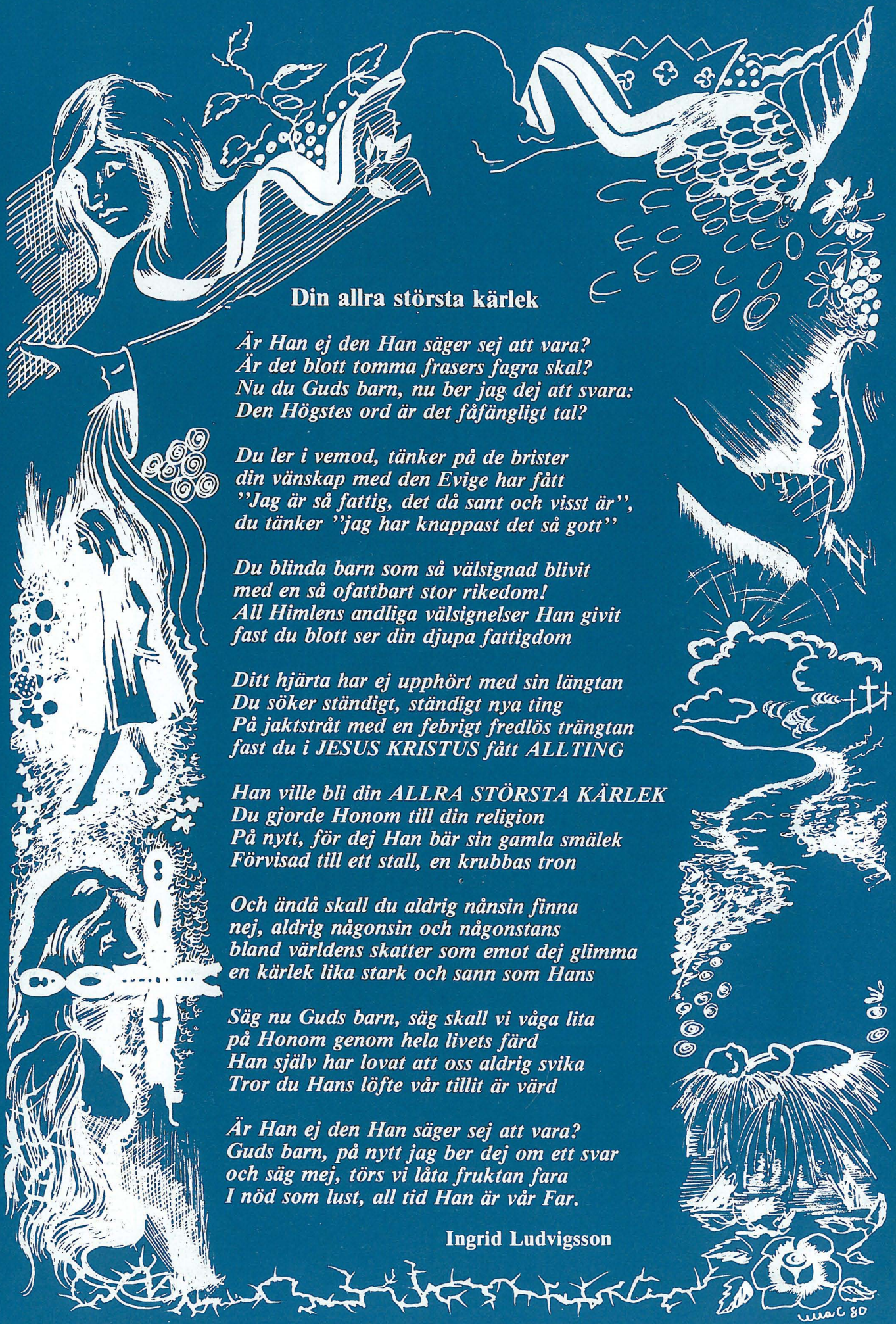
☐ **Sänd mig ..... ex av Midnattsropets julnummer á kr 4:55 st.**
(lösnummerpris: 6:50 st)

Jag vill prenumerera på Midnattsropet
- ☐ **Helår 60:-**
- ☐ **Halvår 32:-**
- ☐ **Kvartal 17:-**

OBS! Glöm ej!
Mitt namn och min adress.

Namn: .....
Bostad: .....
Postnr: .....
Postadr: .....
Tel: .....

Skicka talongen till:
MIDNATTSROPET, Box 344, 101 24 Stockholm, Tel. 08-235 230

Din allra största kärlek

Är Han ej den Han säger sej att vara?
Är det blott tomma frasers fagra skal?
Nu du Guds barn, nu ber jag dej att svara:
Den Högstes ord är det fåfängligt tal?

Du ler i vemod, tänker på de brister
din vänskap med den Evige har fått
''Jag är så fattig, det då sant och visst är'',
du tänker ''jag har knappast det så gott''

Du blinda barn som så välsignad blivit
med en så ofattbart stor rikedom!
All Himlens andliga välsignelser Han givit
fast du blott ser din djupa fattigdom

Ditt hjärta har ej upphört med sin längtan
Du söker ständigt, ständigt nya ting
På jaktstråt med en febrigt fredlös trängtan
fast du i JESUS KRISTUS fått ALLTING

Han ville bli din ALLRA STÖRSTA KÄRLEK
Du gjorde Honom till din religion
På nytt, för dej Han bär sin gamla smälek
Förvisad till ett stall, en krubbas tron

Och ändå skall du aldrig nånsin finna
nej, aldrig någonsin och någonstans
bland världens skatter som emot dej glimma
en kärlek lika stark och sann som Hans

Säg nu Guds barn, säg skall vi våga lita
på Honom genom hela livets färd
Han själv har lovat att oss aldrig svika
Tror du Hans löfte vår tillit är värd

Är Han ej den Han säger sej att vara?
Guds barn, på nytt jag ber dej om ett svar
och säg mej, törs vi låta fruktan fara
I nöd som lust, all tid Han är vår Far.

Ingrid Ludvigsson